

Curierul Adventist

REVISTĂ LUNARĂ DE INFORMAȚII ȘI INSPIRAȚIE PENTRU AȘTEPTĂTORII REVENIRII LUI HRISTOS

Vă aduc o veste bună,
 care va fi o mare bucurie
 pentru tot norodul:
 Astăzi, în cetatea
 lui David, vi s-a
 născut un Mântuitor,
 care este Hristos, Domnul.
 Slavă lui Dumnezeu
 în locurile prea înalte
 și pace pe pământ
 între oamenii plăcuți Lui.

Luca 2,10-14

Sărbători fericite (oare?)

Pe lângă bucuria unor zile libere, pe lângă emoția auzirii cântecelor de sezon și pacea tainică stărnită în inimă când medităm la minunea din ieslea Betleemului*, sărbătorile de iarnă ne fac pe noi, adventiștii, să ne simțim puțin stingheri, sufletul nostru fiind stărnit de spectacolul deșertăciunilor sub false stindarde creștine, ca și Pavel în vizită pe străzile Atenei. Noi știm că Mântuitorul nu S-a născut la 25 decembrie. Noi știm că multe din aceste festivități au origini și semnificații păgâne. Am vrea să fim siguri nu numai că nu facem nimic care să ne întineze de păgânism, dar și că transmitem celor din jur un mesaj fără echivoc, un verdict divin care să îi desmorțască din sărbătoarea necreștină - precum mâna care seria implacabilul verdict pe zidul palatului în care se bea vin babilonean din vasele sacre ale lui Israel.

Din timp în timp, membri ai bisericii își exprimă îngrijorarea că biserica adventistă este pornită spre compromis, acceptând sărbători, denumiri, obiceiuri și obiecte din tradiția păgână. (Fără îndoială că nimeni nu va spune că așa ceva poate fi privit cu ușurătate, mai ales după ce ascultă o predică de evanghelizare cu privire la Sabat, starea celor morți sau semnul fiarei.) Știați că pionierii noștri adventiști au refuzat să folosească numele obișnuite ale zilelor săptămânii (luni, marți, etc.), preferând să spună "ziua întâi", "ziua a doua", etc. Ei considerau că numele obișnuite folosite aveau conotații păgâne. Puțin mai târziu, tot ei au renunțat la această distincție, revenind la numele convenționale folosite de toată lumea. Ei au conchis

că aceste conotații păgâne pur și simplu nu mai au astăzi nici o relevanță și nu reprezintă terenul unui adevărat conflict spiritual între creștinism și păgânism. Nu orice obicei sau obiect de origine păgână promovează ideologia păgânismului (ca de ex.: salutul prin strângerea mâinilor; sistemul de împărțire a timpului în șase și multiplii lui; chiar și butonii de la mâneca hainei... și multe altele). Bătălia spirituală trebuie concentrată acolo unde se dă asediul de compromitere a credinței lui Isus, și nu diluată acolo unde luptă doar cu propriile tale suspiciuni.

Nașterea Mântuitorului

Fiecare dintre noi știe că data aleasă pentru sărbătorirea venirii Pruncului divin printre noi, ca și tradițiile legate de bradul și darurile de crăciun, au origini păgâne variate. Ellen White a vorbit, totuși, despre această sărbătoare. Ceea ce a scris ar putea să surprindă pe unii dintre noi, îngrijorați cu privire la orice tradiții păgâne. Un capitol întreg (cap. 77) al cărții *Căminul adventist* reunește sfaturile inspirate privind sărbătoarea nașterii Mântuitorului. Ideile ar putea fi grupate în câteva direcții:

1. Deși 25 decembrie nu este data nașterii lui Isus, „nu este nici necesar, nici de dorit ca adventiștii să fie străini de tot ce este legat de această sărbătoare“.

De ce? Pentru că rostul nostru pe pământ este de a transmite adevărul prezent unei lumi nereceptive, pe care n-o putem aborda decât în deschiderile pe care ea ni le oferă. Sărbătorile creștine tradiționale sunt printre puținele punți favorabile.

2. În loc să ignorăm această sărbătoare, ea „poate fi făcută să servească un scop foarte bun“, în ciuda

originii ei păgâne și a exceselor la care se dedau mulți creștini. „Putem să facem din sărbătorile care vin o ocazie în care să glorificăm pe Dumnezeu“ (pag. 478.480).

3. Aducerea de daruri, pentru Hristos și pentru cei lipsiți, în casa de închinare, departe de a fi privite ca un păcat, sunt considerate „corecte... dacă în aceasta nu uităm pe Dumnezeu, prietenul nostru cel mai bun“ (pag. 479.482).

Ca buni ucenici ai lui Hristos avem nevoie să învățăm să acceptăm pozitiv pe semenii noștri așa cum sunt, ca apoi să-i putem îndruma spre Maestrul cioplitor. Avem nevoie să dovedim încredere în buna-credință a „fraților“ puțin deosebiți de noi, să ne bucurăm de dioasele cântări despre Betleem, să mulțumim lui Dumnezeu pentru zilele libere închinare Pruncului și pruncilor noștri. Am putea învăța măcar atât? Să îmbrățișăm cu căldură pe cei care, știindu-ne creștini, ne cântă, ne urează de bine și ne zâmbesc...; să lăsăm crisparea gândului că „acum trebuie să le-o spunem pe șleau...“. Iar peste vreo câteva luni, să-i surprindem prin convingerea caldă și tâlcul adânc cu care le vom răspunde: *Adevărat a înviat!*

Peste câteva ore, *Curierul* intră la tipar. Măcar în puținele locuri în care va ajunge înainte de 25 decembrie, bucuria - alăta cât este deja - să nu fie zgâriată de vechile concepții și atitudinile lipsite de dragoste. Poate ne ajută Domnul să trăim în anul ce vine mai aproape de El, și peste un an vom fi mai pregătiți de Venire. Dacă îi vom ajuta și pe cei care acum nu-l dau loc în sărbătoarea lor, vom fi fericiți care-L vor întâmpina pentru venirea a doua.

ab

* Dacă doriți un însoțitor de suflet în călătoria până acolo, citiți pe îndelete pagina patru.

DEPARTAMENTE

- 6 Scrisoare deschisă
către biserică
- 12 Isus în imagini
- 16 Dialog
- 17 Știri, informații,
anunțuri
- 24 Necrolog

„Dumnezeu va da tot mai multă lumină, iar vechile adevăruri vor fi redescoperite și așezate în rama prețioasă a adevărului. Ca ambasadori ai lui Hristos, noi trebuie să cercetăm Scripturile și să căutăm adevărurile care au fost ascunse sub gunoii erorilor, iar fiecare rază de lumină primită trebuie să fie comunicată altora. Un interes va predomina, un subiect va înghiți pe toate celelalte: Domnul Hristos, Neprihănirea noastră.”

(Ellen White, Review and Herald,
23 decembrie 1890)

ARTICOLE

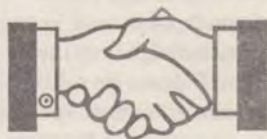
- 4 Să creștem...
să ajungem la El
Dezideriu Faluvegi
- 7 Fă-mă, Doamne, robul Tău
Emilian Niculescu
- 10 RAPORT
Comitetul anual al Uniunii
- 14 RAPORT
Conferința pentru Sabat
- 19 OPINII
La hotarul Canaanului
Cezar Luchian
- 22 SĂNĂTATEA CA MISIUNE
O ecuație simplă
Constantin Dinu

În numărul viitor
Masă rotundă cu președinții
celor șase conferințe

Material pentru Săptămâna
Căminului creștin
(9 - 17 februarie 1995)

15 Variația orei
apusului

16 Comerțianți
advenștiști?

22 Studii privind sănă-
tatea advenștiștilor

Publicația oficială a Bisericii Creștine Adventiste de Ziua a Șaptea din România.
Apare lunar, sub coordonarea
Comitetului Uniunii

Redactor Adrian Bocăneanu
Consultanți Nelu Dumitrescu,
Viorel Dima, Petre Danci,
Adam Engelhardt, Teodor
Huțanu, Emilian Niculescu,
Virgil Peicu, Iosif Suciu

Colaboratori speciali Ioan
Buciuman, Lucian Cristescu,
dr. Constantin Dinu, Lazăr

Forray, Aron Moldovan, Adalbert Orban, Beniamin Roșca

Tehnoredactare George Toncu

Adresa redacției:

Curierul Adventist, str. Labirint
116, 74124 București, Oficiul
poștal 20, tel. 323 48 95.

Către cititori: Dorim să
creăm un spațiu de dialog în
care să puteți comunica sug-
gestii, reacții la articolele pu-
blicate, preferințe pentru anu-
mite subiecte sau abordarea
unor probleme pe care le

socotiți importante. Ne cerem
scuze dacă, din motive de
spațiu, vom reformula unele
scrisori mai lungi.

De asemenea, primim cu
plăcere manuscrise nesolici-
tate. Sunt binevenite infor-
mații și inițiative din viața
comunităților. Apreciem arti-
cole care tratează aspecte
legate de experiența perso-
nală, puncte de vedere asu-
pra problemelor majore care
ne confruntă, articole pentru
copii. Vă rugăm să păstrați o
copie, deoarece exemplarul

trimis va fi reținut la redacție
pentru o posibilă publicare.
Articolele se vor scrie la două
rânduri și nu vor depăși trei
coli format A4. Ele vor fi
însoțite de numele autorului,
adresa și telefonul. Nu pu-
blicăm articole nesemnate.

Imprimată la Tipografia
Cuvântul Evanghellei.
Adresa: str. Labirint 116,
tel. 323 48 95.

ISSN 1220 - 6725
Anul LXXI nr.12

Să creștem - să ajungem la El

„...să nu mai fim copii... ci credincioși adevărului, să creștem în toate privințele, ca să ajungem la Cel ce este Capul, Hristos“.

I

Tradiția comemorării nașterii Domnului Isus Hristos se înscrie de mult, neștearsă, în exprimarea spiritualității creștine de pretutindenii. E demn de subliniat că o asemenea întoarcere spre Cel născut ca un copilăș în Betleem nu s-ar fi putut permanentiza ca obicei anual, dacă nu ar conglăsa cu nevoia tulburătoare a sufletului uman. Se simte dorul după acele semnificații, care singure pot oferi temelie și sens vieții tot mai zburcinate pe această planetă ieșită de pe orbită.

Adevărul întrupării Fiului lui Dumnezeu nu trebuie susținut prin dovezi externe - doctrinale sau istorice - căci însăși inima noastră simte cât e de frumos, cât e de sublim faptul că Preaiubitul Tatălui ne-a venit în ajutor (și cum ne-a venit în ajutor!). Pe drept putem mărturisii că nu numai credem, dar și știm fiecare, că cerul s-a deschis pentru noi.

Relatările biblice privind minunile ce însoțeau acest eveniment unic: o stea cu totul deosebită, cor de îngeri cu un mesaj inconfundabil, credința uluitoare a magilor veniți din depărtări, mânați de glasul împlinirii profetice, nu sunt decât niște însoțitori naturali ai măreței înfăptuiri, care implică atât cerul, cât și pământul. Nu numai că trebuia, dar se și cuvenea să se întâmple toate acestea, și să

Dezideriu Faluvegi

aibă loc în măsura slavei tainice a persoanei și misiunii Copilului născut.

Este extraordinar că data nașterii Mântuitorului, pentru timp îndelungat, s-a stabilit ca fiind anul „unu“ al erei noastre. Revizuirile ulterioare ale calendarului ne-au dovedit însă că, de fapt, Hristos S-a născut „înainte de Hristos (anul 4-3 î.e.n.), și acesta este adevărul privind întruparea Celui ce este din veșnicii. El a existat înainte de Betleem nu numai ca ființă divină, ci și în așteptarea înfocată a credincioșilor primului advent. Chipul Celui care trebuia să vină s-a întipărit atât de mult în dorul, nevoile și mintea lor, încât, prin anticipație, El era prezent deja în rugăciunile lor izvorâte din „mângâierea pe care o dau Scripturile“ (Rom. 15,4).

Degradarea crescândă a vieții morale, deziluzia privind serviciile divine seci, neîncrederea crescândă în conducătorii spirituali și în formele neroditoare ale religiilor, confuzia și câte altele, născuseră mai dinainte dorul acesta: „tocmai un astfel de Mare Preot ne trebuie: sfânt, nevinovat, fără pată, despărțit de păcătoși...“ (Evr.7,26). Cei ce-L înconjurau - Maria, Iosif, magii, păstorii I s-au închinat, fără șovăire, simțind că au făcut tocmai ce le impunea momentul solemn. Cele așteptate s-au împlinit cu prisosință. Adventul e prea frumos.

Această viziune anticipată a „primului Mângâietor“ s-a format în timp, moment după moment,

când era atât de mare nevoia să „vină“, și El *Înșuși* să vină. Fiecare descoperire a Lui întreaga chipul minunat și voința Lui încântătoare de a ne mântui. Ne aducem aminte cum a venit cu Evanghelia veșnică la Adam, ascuns de fața Lui și cuprins de o așteptare înfricoșătoare a urmărilor alegerii sale nefaste. Și ce mângâiere a adus! După răul lung de lacrimi, spre El și-a îndreptat privirea și Simeon, „așteptând mângâierea lui Israel“ (Luca 2,25). Tot El a venit la generația lui Noe, tot cu Evanghelia salvării, în pragul unei judecăți iminente. Nu putem decât să ne imaginăm cât a dorit El să umple corabia cu suflete credincioase, copleșite de dragostea Lui. Ce cântări ale mântuirii ar fi răsunat pe apele involburate ale potopului, peste care veghea privirea ocrotitoare a lui Isus.

L-au „văzut apele“ (Ps. 77,16) atunci când a scos poporul Lui din Egipt. Apoi „a pogorât... și le-a dat porunci drepte, legi adevărate, învățături și orânduiri minunate, le-a făcut cunoscut Sabatul Său cel sfânt...“ (Nem. 9,13-14). Tot spre El se îndreptau așteptările în atmosfera de advent, ca să vină, și „pentru dreptatea Lui, să vestească o lege mare și minunată“ (Is. 42,21). Atunci când valorile răutății inundau și inimile celor scumpi Lui, dragostea nețărmită nu putea proclama altă hotărâre decât că: „Voi spune marea Lui bunătate față de casa lui Israel... Și astfel El S-a făcut Mântuitorul lor“ (Is. 63,7-8).

Ca urmare, pe tot parcursul peregrinajului lor sumbru, copiii, „în

toate necazurile lor n-au fost fără ajutor, și Îngerul care era înaintea feței Lui... necurmat i-a sprijinit și i-a purtat în zilele din vechime" (v.9).

O strălucire deosebită doborândește chipul Lui, când Îl vedem stând lângă Daniel, care deja de trei săptămâni e în jale, zdrobit de viziunea celor ce vor urma (Dan. 10,2). El a venit să se adreseze unui singur om, pentru că acesta este „prea iubit și scump”: „Daniele, nu te teme de nimic... tocmai din pricina cuvintelor tale vin acum!” Glasul Lui tuna ca vuietul unei mari mulțimi (v.6), de hotărâre nestrămutată, pecetluind revelația cu privire la „săptămâna” profetică a adventului Său. Să ne mirăm dacă îngerii și profeții „căutau să vadă, ce vreme și ce împrejurări avea în vedere Duhul lui Hristos”, tânjind împreună cu așteptătorii evlavioși după „împlinirea vremii”?

„Vremea s-a împlinit” și iată o iesle simplă, înconjurată de mistere și nimbul prevestirilor glorioase. E liniște betleemică, în care se manifestă atotputernicia dragostei divine. O iesle care se impune cu forță neînvingătoare, înmuind inimi împietrite și spintecând în două istoria neamului omenesc, înconjurând pământul cu o atmosferă de har. Vedem dint-o privire Evanghelia, mângâierea, legea și mântuirea. De pe buzele tuturor celor prezenți la iesle nu se aude un cuvânt, afară de vestirea păstorilor care repetă, repetă cuvintele îngerilor din mijlocul cerului, în auzul tuturor. Și apoi închinare, închinare, închinare! „Maria păstra toate cuvintele acestea, și gândea la ele, în inima ei” (Luca 2,19). De acum, viața acestor așteptători fericiți s-a legat pentru totdeauna de Acela pe care, în liniște, Îl cuprindea ieslea simplă.

II

Trebuia să vină Isus! Inima-mi e argumentul suprem. Ea are un loc rezervat pentru infinit. Nu se mulțumește cu cele limitate. Pentru un moment să tăcem, să putem auzi răspunsurile unui copilăș:

- Vino, te rog. Ai putea să-mi spui care este iubirea cea mai mare pe lume?

- ...Cum o iubesc eu pe mama!

- Și te-ai putea gândi la o iubire și mai mare?

- Cred că da. Cum mă iubește mama pe mine!

- Deci, crezi că nu există iubire mai mare. Așa e?

- Ba da! Cum o iubește tata pe mama!

- Gândește-te, mai există iubire și mai mare? (Tăcere. Acum mama șoptește ceva la urechea micuțului).

- Știu! Cum ne iubește Domnul Isus! Și noi ne gândim ce tragedie ar fi fost, dacă nu ar fi venit „Domnul Isus!”

Dialogul atât de mișcător de mai sus nu ar fi putut avea loc niciodată. S-ar fi încheiat limitat la condițiile noastre, fără să poată cuprinde infinitul.

Acum e rândul nostru, al celor mari, care știm cât de fragilă este, de exemplu, iubirea copiilor noștri. Câți părinți se usucă de dor după ea. Sau, fiice mamă își iubește copilul la superlativ? Câte inimi de copil nu poartă răni! Oare tații, fără excepție, își iubesc soțiile cum nu se poate mai mult?

Mănuim cantități extrem de instabile, în inimi instabile. Numai că inima nu poate fi înșelată. Ea își găsește pacea numai într-o singură măsură a iubirii. Mai puțin decât atât, înseamnă totdeauna inimă goală, iar inima goală ne împinge spre evadare - unde vedem cu ochii, numai iubire să găsim!

Iată de ce se permanentizează o sărbătoare tradițională, și poate persista peste veacuri, pentru că dă de știre că există o iubire infinită. Isus în inimă înseamnă Plinătate și începutul unei vieți imbelșugate. Trebuia să vină Isus.

III

Inima caută un Dumnezeu care să nu fie ca noi, oamenii, ci să depășească în măsura infinitului tot ce ar putea fi imaginat. O viață întreagă (prea puțin - o veșnicie

întreagă) să urcăm spre El și să avem totuși bucuria crescândă că mâine vom putea urca și mai mult.

Un așa Dumnezeu, Unicul, Cel Nevăzut S-a făcut văzut. „Un Fiu ni S-a dat”, deci avem un Tată! Privim la Fiul și Îl vedem pe Tatăl. Ieslea din Betleem vorbește despre credincioșia infinită. Pruncul - pentru noi - e scump. La fel se aude rostit și de Tatăl: „Acesta este Fiul meu preaiubit”... Pe acest Fiu ni L-a dat, cu gândul că Îl va prețui cineva, răsplătind dragostea cu întoarcerea lui în casa părintească. Fără această dăruire a Tatălui, împreună cu dăruirea noastră, sărbătoarea, cât și Evanghelia trezesc doar doruri neimplinite. Pe cel ce se înecă, apa îl împinge încă odată la suprafață. El poate să inspire încă odată aerul salvator. Va trece momentul nefolositor, ce va urma?

Dorul caută împlinirea, și aceasta este frumusețea Betleemului. Nu e de mirare dacă oameni dotați cu capacități deosebite de a explora infinitul idealurilor uimitoare, când căutau superlativul valorilor eterne, zăboveau tot în fața ieslei, cu suflet smerit, cu ochii plini de admirație, cu spirit sensibilizat de a percepe mesajul tainic al unei lumi care ne cheamă. Ce altă temă putea atrage talentul creativ să izbucnească în versuri, melodii, culori, forme? Pruncul a coborât în adâncul adâncurilor, pentru ca noi să putem gusta frumusețea înălțimii înălțimilor.

IV

Apelul Betleemului: liniștea. Liniștea simțită în ceasul împlinirii.

Vedem cu ce putere se impune această liniște și în dreptul acelora care ei înșiși nu se implică prea mult în semnificația nașterii Domnului, ci se opresc în tumultuosul decor al tradițiilor legate de comemorarea sărbătorească. O frântură a acestei semnificații face totuși mult. Să urmărim câteva amănunte.

Bucuriile sărbătorii încep încă din ajunul sărbătorii, adică încă de cu seara precedentă zilei. așa cum îi place lui Isus - să se serbeze Saba-

(continuare în pag. 9)

La margine de har

Iubiți frați,

La sfârșitul anului trecut, am afirmat că anul 1994 va fi ceea ce vom face noi, cu toții, din el. Ce vom alege noi să facem. Și iată-ne la încheierea lui. Zi după zi și lună după lună, ni s-au oferit ocazii pentru a fi folosite. Care este rezultatul la zi? Ce am fost gata să realizăm? Cât ne-am implicat în programul bisericii? Ce experiențe spirituale deosebite am avut în acest an?

Pe plan internațional, „întunerul acoperă pământul și negură mare popoarele.“ Conflictul de toate nuanțele au continuat să facă victime între locuitorii pământului. Nenumărate vieți au fost curmate înainte de vreme, pierzând pentru veșnicie harul mântuitor. Au fost oare aceștia avertizați? Au avut ei ocazia să facă o alegere? Le-a prezentat cineva pe Hristos ca unica speranță?

Da, timpul a trecut, și anul este pe sfârșit. El duce în veșnicie rapoartele de neșters ale existenței noastre. Facă Domnul ca harul Său să ne fie îndestulător, atât nouă cât și altora.

Anul care se încheie a marcat 150 de ani de credință, nădejde și dragoste ai așteptătorilor revenirii Mântuitorului. O istorie palpitantă, dramatică, dar plină de prezența lui Dum-

nezeu și de intervențiile Sale providențiale.

Ce așteptăm și ce sperăm de la anul de grație 1995? Un an plin de evenimente în organizarea bisericii - la Conferința Generală, diviziuni, uniuni și conferințe. Să ne rugăm ca bărbați consacrați, ai viziunii și ai curajului, să fie numiți în pozițiile de răspundere ale bisericii, pentru ca un nou avânt și viziuni înălțătoare să pună stăpânire pe fiecare mădular al trupului lui Hristos.

Frați și surori, „se aude vuiet de ploaie“: ploaia târzie. Și vuietul ei este perceput numai de cei care și-au dezvoltat sensibilitatea spirituală prin trăirea zilnică a virtuților creștine active. Unde ne găsește ploaia? La altarele idolatre sau la altarul Domnului? Întorși la Dumnezeu cu post, cu plâns și bocet, sau fără grijă în Sion?

Ne putem aștepta ca anul care începe să ascundă în filele lui albe împlinirea deplină a ploii târzii, făgăduință milenară, pentru care s-au rugat pionierii, părinții, moșii și strămoșii noștri. Marii moștenitori suntem noi, peste care au venit sfârșiturile veacurilor.

Vom fi martorii ocrotirii providențiale a mâinilor care au fost pironite pe cruce. Vom asista la manifestări ale dragostei Sale în fiecare zi. Toiagul și nuiaua

Lui ne vor mângâia la fiecare pas de înaintare, iar prezența Sa dăinuitoare ne va încălzi inimile.

Întemeiați pe asigurările făgăduințelor Sale de neschimbat, să pășim în noul an cu încredere deplină că Dumnezeuul nostru, care va fi alături de noi în valea plângerii, ca și în valea umbrei morții, ne va însoți la început și la sfârșit, la venire și la plecare, în timp de criză și în zile senine. Să avem încredințarea că Isus, Fratele nostru mai mare, Își va revărsa cu imbelșugare dragostea Sa, ca un seut pentru fiecare dintre noi.

„De aceea, prea iubiții și mult doriții mei frați, bucuria și cununa mea, rămâneți astfel în Domnul, prea iubiților.

Și pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere, vă va păzi inimile și gândurile în Hristos Isus.

Încolo frații mei, tot ce este adevărat, tot ce este vrednic de cinste, tot ce este drept, tot ce este curat, tot ce este vrednic de iubit, tot ce este vrednic de primit, orice faptă bună și orice laudă, aceea să vă însuflețească.

Harul Domnului Isus Hristos să fie cu voi cu toți. Amin!“ (Fil. 4,1.7.8.23).

*Nelu Dumitrescu,
președintele Uniunii Române*

„Fă-mă robul Tău, Doamne, ca să fiu liber!“

„Deci dacă Fiul vă face slobozi, veți fi cu adevărat slobozi“ (Ioan 8,36).

În cuvintele profetice care descriau misiunea pământească a lui Mesia este conținută și făgăduința eliberării: „Duhul Domnului este peste Mine, căci Domnul M-a uns să aduc vești bune celor nenorociți: El M-a trimis să vindec pe cei cu inima zdrobită, să vestesc robilor slobozenia și prinșilor de război izbăvirea“ (Isaia 61,1). În condițiile sociale și politice existente în Israel pe vremea nașterii lui Isus Hristos, aceste promisiuni, interpretate strict după literă, au alimentat și au stimulat năzuințele eliberării naționale a poporului, creând o imagine falsă despre rolul și activitatea Mântuitorului. Interpretarea corectă a făgăduinței divine, natura exactă a acestei izbăviri promise, aveau să fie expuse în cuvântarea-program ținută în Nazaret, la începerea activității publice a lui Isus Hristos. Ceea ce ar fi trebuit să constituie o veste bună pentru locuitorii Nazaretului antic a fost o pricină de poticnire și de revoltă, dovedind că, pe cât de dispus este omul să dobândească libertate politică și socială, pe atât este de obtuz și revoltat când este încunoștințat de robia sa morală. Nu numai că este inconștient de legăturile păcatului, dar, când cineva umblă la cătușele care-l țin legat de păcate favorite, omul consideră această atitudine ca o ofensă, ca un atentat la libertatea sa personală.

Libertatea a fost în toate timpurile unul din marile idealuri spre care a aspirat omenirea. Cuvântul românesc „libertate“ își are

Emilian Niculescu

originea în latinescul *libere* sau *lubere*, provenind din cuvântul sanscrit *lubh*. Ceea ce înseamnă „a invidia“, „a dori“, „a iubi“.

Ideea este aceea că libertate înseamnă a face ceea ce dorești, a te ocupa cu ceea ce iubești. Fluturată ca lozincă, cerută sau declarată, libertatea a constituit componenta imaginii de fericire a individului și a colectivității. Istoria acestei idei se confundă cu istoria omenirii noastre. În numele ei, au pornit mișcări sociale, revoluții și chiar războaie. Din cele mai vechi timpuri, ea a preocupat pe filozofi care, prin scrierile lor, s-au grupat pe poziții diferite, uneori opuse.

Datorită faptului că una din experiențele umane fundamentale este aceea a constrângerii de diverse feluri, cum ar fi constrângerile fiziologice inerente vieții, cei mai vechi gânditori păgâni au asemuit trupul omenesc cu o carceră. Din păcate, această metaforă a fost preluată de majoritatea creștinismului, împreună cu ideea nemuririi sufletului. Sufletul este astfel transformat într-o entitate, fiind privit ca o parte din Dumnezeu; asemenea unei păsări închise într-o colivie, el suferă din cauza constrângerilor impuse de trup și așteaptă cu nerăbdare clipa fericită când să-l părăsească și să se avânte spre Dumnezeu.

Realitatea existenței constrângerilor sociale (condiții impuse de un om, de un grup sau de un sistem), constrângerile politice, intervenția unor evenimente naturale, favorabile sau nefavorabile, au condus pe alții la formularea ideii mi-

tice a existenței unui destin implacabil. Până astăzi, oamenii vorbesc despre soartă, despre „ceasul rău“, „ceea ce ți-a fost scris“.

Alții, constatând legătura de cauzalitate dintre mediu și comportamentul uman, au ajuns la concluzia că toate manifestările vieții sunt o reflectare a mediului. Mediul se reflectă în toate ideile, instituțiile sociale, politice și religioase ale poporului. Astfel, ei susțin că nu poți simți, nici gândi, nici crede, nici voi, nici lucra altfel decât îți este poruncit de către mediu. Aceștia sunt fataliști. O atare gândire anulează aproape total responsabilitatea omului pentru deciziile și faptele sale și, în cazul acesta, responsabil principal este cel care controlează elementele mediului: Dumnezeu. Într-un fel, aceasta a spus Adam, când a fost tras la răspundere de Dumnezeu pentru neascultarea lui: „Omul a răspuns: Femeia pe care mi-ai dat-o ca să fie lângă mine, ea mi-a dat din pom și am mâncat“ (Gen. 3,12).

Totuși, frământarea și străduința omenească s-au ocupat cel mai mult de libertatea socială și politică. Aici apar două elemente de obicei antagonice: necesitatea socială și dorințele individului, sau mai pe scurt: antagonismul dintre autoritate și libertatea personală. Istoria omenirii este, de fapt, istoria străduințelor de a rezolva acest conflict. Sistemele sociale și legile lor exprimă răspunsurile concrete la soluționarea problemelor. Omenirea a oscilat între cele două tendințe: înăsprirea obligațiilor sau lărgirea spectrului libertății individului. Sistemele politice au oscilat între dictatură, dusă uneori

până la tiranie, prin care aria libertății individului era extrem de îngustată, și democrație, care uneori se înțelege prin a permite individului să facă aproape tot ce vrea. Cam acesta este drumul plin de meandre al omenirii din antichitate și până în prezent.

Dacă ne întorcem în Evul mediu, constatăm că societatea controlează complet individul în toate manifestările vieții sale, iar libertatea trebuie să se retragă în așa-numitul castel al „libertății de conștiință”. Dar chiar și aici, biserica trasează cu exactitate ce să crezi și ce să nu crezi, libertate însemnând dreptul de a accepta doar dogmele ei.

Tocmai din această cetate a conștiinței urma să pornească emanciparea, care a revoluționat lumea după o luptă de trei secole. Pe acest tărâm, realizările sunt covârșitoare, evenimentele istorice cruciale în acest sens fiind convenția de la Utrecht, edictul de la Nantes, tratatele din Westphalia și protestul din 1688.

Contemporanii și urmașii Revoluției franceze au considerat că pacea lumii s-a născut la 10 iunie 1789. Cuvintele „libertate, egalitate și fraternitate” au vibrat în inimile revoluționarilor, acceptându-le ca pe un credo și motto al unei noi ordini sociale. Ei credeau în puterea magică a acestor idei, așteptând cu optimism roadele acestor germeni ai unui nou umanitarism. Mai curând decât roadele benefice au apărut diviziunile partinice și ghilotinele, care au funcționat fără întrerupere zile de-a rândul.

Pacea lumii s-a născut cu aproape cu 2000 de ani în urmă, în ieslea din Betleem, când ingerii cântau: „Slavă lui Dumnezeu în locurile prea înalte, iar pe pământ pace între oamenii plăcuți Lui”.

Capitolul 8 din evanghelia lui Ioan abordează mai amplu problema libertății, redând înseși cuvintele lui Isus Hristos: „Dacă rămâneți în cuvântul Meu, sunteți în adevăr ucenicii Mei și adevărul vă va face slobozi” (Ioan 8,31.32). Chiar

și contextul capitolului evidențiază pregnant natura și modul de eliberare pe care-l realizează Isus.

Capitolul se deschide cu întâmplarea femeii prinse în păcat. Ea este prinsă într-o capcană situațională, cu o singură perspectivă: aceea a morții. Ea este condamnată de farisei, de lege și de propria-i conștiință. Totul și toți o acuză, cu excepția lui Isus. El o eliberează mai întâi de acuzatori, apoi de sub condamnarea legii, iar apoi de propria ei fire decăzută. Iată o eliberare completă! Același capitol continuă cu cuvântarea lui Isus, ținută în templu, prin care Isus Se recomandă ca fiind „Lumina lumii”. Întinericul este o metaforă foarte nimerită pentru sclavia ignoranței, zugrăvind înstrăinarea de Dumnezeu și decăderea morală.

Apoi, urmează dialogul cu iudeii privind adevărata slobozenie. Din aceste cuvinte reiese că adevărata libertate depinde de trei factori fundamentali:

1. Libertatea adevărată se manifestă doar într-un cadru: „Dacă rămâneți în cuvântul Meu”.
2. Libertatea adevărată se manifestă doar într-o anumită relație cu Isus: „Dacă... sunteți în adevăr ucenicii Mei”.
3. Libertatea adevărată se obține prin cunoașterea adevărului divin și prin aplicarea sa în viață: „Veți cunoaște adevărul și adevărul vă va face slobozi”.

Cadrul libertății

Doar în cadrul Cuvântului lui Dumnezeu există adevărata libertate. Deși cadrul acesta este fixat prin reguli și legi care poruncesc: „Să nu faci”, cadrul nu limitează libertatea, ci o ocrotește. Pereții unei case nu sunt pentru a restrânge libertatea celor care o locuiesc, ci pentru a o străjui. Fără pereți ar pătrunde frigul, ploaia, privirile îndiscrete, etc. Zidurile cetății nu aveau scopul de a restrânge libertatea cetățenilor, ci de a o apăra. Fără ziduri ei erau expuși atacului dușman. A interpreta legea divină ca o restricție a libertății este preluarea ideii

lui Satana, ceea ce a dus la prima revoltă din Univers. Chiar și în gândirea laică se admite că libertatea fără existența legii conduce la anarhie. S-a spus că libertatea individului încetează la hotarul libertății semenului. Psalmistul compară oerotirea divină cu o cetate de scăpare (Ps.91.2). Cum ar arăta o cetate fără porți și fără ziduri? Experiința personală, cât și istoria omenirii dovedesc cu indestulare că, trecând dincolo de limitele Cuvântului lui Dumnezeu, părăsim hotarele libertății reale și ne aventurăm pe un teren fermecat al robiei pasiunilor, patimilor, păcatului, al robiei față de Satana.

Relația și libertatea

Doar într-o relație de subordonare, ca discipol, față de Isus există adevărata libertate. Când ne gândim că Isus este personificarea iubirii, a dreptății, a bunătății, a adevărului, este evident că doar urmându-L ne putem bucura de libertate. De asemenea, înțelegând că Isus este suveran față de toate forțele și situațiile, cum ne-am putea păstra altfel libertatea, în confruntarea cu situații și forțe implacabile, pe care nu le putem nici opri nici controla, decât depinzând de El? Cei care prin libertate înțeleg independență absolută față de toți se înșală amarnic, pentru că tind să devină propriii lor robi.

Atitudinea de ucenic permanent, relația de dependență, par să contrazică posibilitatea libertății, dar ce libertate mai mare poate fi decât aceea de a fi robul iubirii, al dreptății și să nu ieși niciodată din hotarele lor. Toți ucenicii se considerau robi ai lui Isus, dar Isus îi considera și trata ca pe niște prieteni, ca pe niște frați. „*Înrobește-mă, Doamne, ca să fiu liber!*”

Adevărul și libertatea

Mijlocul prin care Isus produce adevărata libertate este adevărul. De subliniat că aici, ca de fiecare dată, Isus nu vorbește despre adevăruri, ci despre acel adevăr unic, complet, indivizibil, pe care

El însuși îl reprezenta când spunea: „Eu sunt calea, adevărul și viața” (Ioan 14,6).

Necunoașterea adevărului crează temeri false, limitează spațiul mișcării noastre. E interesant să constați câte temeri existau în legătură cu navigația pe mări și oceane înainte ca să se cunoască adevărul despre forma pământului, înainte de existența hărții și a busolei. Se credea că, dacă înaintezi prea mult în larg, dai de capătul pământului, unde te vei prăbuși; se vorbea despre existența unor monștri marini care scufundă corăbiile. De aceea oamenii navigau doar aproape de țărm. Necunoașterea adevărului biblic introduce, de asemenea, temeri false despre existența iadului, imagini distorsionate despre drep-

tate, despre Dumnezeu. Adevărul divin ne va îngădui „să-l slujim fără frică” (Luca 1,74).

Se relatează că un vas cu o misiune științifică în vederea cercetării vieții păsărilor străbătea apele întinse ale oceanului. La bord erau o mulțime de colivii cu păsări vii, pe care ornitologii își efectuau experimentele.

Ușa unei colivii a rămas deschisă și pasărea, profitând de ocazie, a evadat. Un marinar din apropiere a spus: „A scăpat. E liberă”. Alături era un savant, care n-a spus nimic, doar privea cu atenție la ceas. După circa 20 de minute, acesta a spus: „E pierdută!” Marinaurul, nedumerit, a cerut lămuriri. Savantul i-a explicat că, dacă în acest răstimp pasărea nu s-a întors

pe vas, ea nu are puteri suficiente nici ca să ajungă până la țărm.

Mulți consideră restricțiile biblice, regulile bisericii, prea restrictive - asemenea unei colivii care ne restrânge libertatea.

Așa poate părea, dar biserica lui Isus este un vas de salvare care circulă cu ușile deschise. Atunci când 70 de ucenici L-au părăsit pe Isus, El n-a ferecat poarta, dimpotrivă i-a întrebat pe cei doisprezece, care au mai rămas: „Voi nu vreți să vă duceți?” „Doamne, i-a răspuns Simon Petru, la cine să ne ducem? Tu ai cuvintele vieții veșnice. Și noi am crezut, și am ajuns la cunoștința că Tu ești Hristosul, Sfântul lui Dumnezeu.” (Ioan 6,67.68.69).

Niculescu Emilian este președintele Conferinței Transilvania de Sud

(urmare din pag. 5)

tul de către copiii adventului, începând de vineri seara.

Încă de cu seară încep marile sărbători creștine și vedem cu ce feerie răsplătește inimile ceea ce corespunde Bibliei. Inima simte că așa e frumos! Despre lucrul acesta mărturisese toți care doresc să fie părtași bucuriilor oferite nu numai pentru o zi, pentru un sfârșit de an, ci și pentru fiecare sfârșit de săptămână. Părtașia cu Cel dăruit pentru noi, primirea Lui în inimile și casele noastre unește cu dulce familia. Zilele obișnuite ne risipesc, și ca trup și ca suflet, în atâtea direcții. Sentimentul de înstrăinare ne pustiește inima. Când se va împlini dorul lui Dumnezeu de a uni familiile la o masă festivă, la care Fiul Său preaiubit așază darurile curate ale bunătății Lui?

Comemorarea aduce cu sine pentru orișicine ceva demn de remarcat: dorința de a deveni mai buni, mai politicoși, mai atenți unii cu alții. Lucrul acesta se face printr-un consens: fiecare dorește să fie deosebit. Cel de care vorbește ocazia deosebită se impune blând, pe neobservate, schimbând firea.

Rezultatul? Vrajmași se împacă, orfani simt bucurii și căldură, pușcăriași și inveterați se înduioșează până la lacrimi. Tot prin consens, armele tac o zi, două, din nefericire doar atât, pentru a gusta, scurt, cât de binecuvântată este pacea. Isus în inimi poate îndepărta motivele care provoacă conflicte.

Inimile egoiste se deschid. Se pregătesc și se împart daruri. Pentru cine? Pentru oricine deschide poarta aproapei lui, căci se știe: cel ce se apropie acum, vine cu urări de bine pe buze. Se pare că fiecare din cei ce vin ajunge în căminurile semenilor săi venind direct din Betleem. Doar un dram din bucuriile aduse de Isus îi fericesc pe oameni cât nu se poate. Și facem cum trebuie cu asemenea ocazii: ne deschidem și noi. „O, de ar rămâne ei cu aceeași inimă”, auzim suspinul din vremuri de demult.

Liniștea Betleemului! Creștinii sunt mai tăcuți, mai meditativi, sufletul lor se acordează după fericirea cu totul deosebită a colindelor. În liniștea armistițiului bateriilor zgomotoase, omul se trezește și își descoperă adevărata lui

identitate, care în ochii lui Dumnezeu are valoare egală cu Fiul Său preaiubit. Cine ar putea asculta cântecele Betleemului și, fără să-și dea seama, să nu fredoneze și el măcar acele melodii îmbietoare la o armonie tot mai rară pe pământ? Și gândul insoțește cântecele, ridicând privirea spre cerul instelat, așteptând, parcă, să pornească o stea și să ne aducă o veste, pentru care merită să trăim clipa.

Iată, o frântură de advent, și se schimbă lumea, ne schimbăm și noi, copleșiți de frumusețea gândului divin. Umplându-ne cu spiritul advent, nici nu trebuie să mai spunem sau să mai așternem pe hârtie mărturisirea tăcută că, dacă există înca o viață ce e demnă de trăit, aceasta este viața adventă - a Mântuitorului venit, și care vine.

Dacă un singur gând divin e în stare să ne facă atât de fericiți, cât poate face pentru noi plinătatea iubirii Tatălui nostru!

Dezideriu Faluvegi predă la Institutul Teologic Adventist și a primit de curând responsabilitatea publicațiilor de limba maghiară.

Comitetul anual al Uniunii - rapoarte și hotărâri

Datorită programului de călătorie al participanților de la Conferința Generală (Ralph Thompson, secretarul CG, și Karl Bahr, trezorerier asociat) și Diviziunea Euro-Africa (Ulrich Frikart, secretar, Peter Kunze, director ADRA, și Jean-Luc Lezeau, trezorerier asociat), comitetul anual al Uniunii Române s-a desfășurat într-o singură zi, 24 noiembrie, întinzându-se mult în noapte. Agenda nu a cuprins puncte spectaculoase prin noutatea lor, ci reprezintă o continuare a direcțiilor de planuire și acțiune din ultimii ani, cu un accent principal asupra dezvoltării și evanghelizării.

Cuvântul devoțional, prezentat de fr. Ralph Thompson, a folosit textele din Exod 14,13-15. Moise a fost pregătit pentru rolul lui de conducător prin imprimarea de către mama sa a apartenenței sale la poporul ales, moștenitor al țării făgăduite. Mult mai târziu Dumnezeu l-a înscris în acele „studii post-universitare” de management și conducere, cu durata de patruzeci de ani, alături de turmele din Madian. Cu siguranță că, în acești ani lungi, Moise a fost frământat de multe întrebări grele către Dumnezeu. El a fost supus unor lecții de umilință și milă pe care nu le înțelegea, dar care îl pregăteau pentru experiențele mari de mai târziu. Dumnezeu este asemenea unui chimist, care transformă lucrurile rele în lucruri care „lucrează spre bine” (Rom.8,28). Când Sata na face lucrurile lui cele mai rele, Dumnezeu își face lucrurile Lui cele mai bune.

De-a lungul slujirii pentru Israel, Madianul s-a dovedit o binecuvântare. Adesea toți se ridicau împotriva conducătorului. Cele bune erau meritul lor, cele rele erau puse asupra lui. Președintele Truman a spus: Când ceva nu merge bine, toți îl acuză pe președinte,

dar el pe cine poate acuza? Dar, în cele mai dificile situații, Dumnezeu își păstrează planurile Sale mărețe. Limitele noastre constituie ocaziile lui Dumnezeu. De aceea suntem chemați să facem planuri atât de mari încât să fim convingși că numai Dumnezeu le-a implinit.

Fr. Nelu Dumitrescu, președintele Uniunii, a prezentat un raport care a reflectat dezvoltarea bisericii din România în ultimii ani și sarcinile majore ale perioadei.

La 30 septembrie 1994, Uniunea noastră are 65.567 de membri, reprezentând 16,46% din Diviziunea Euro-Africa. Pentru perioada dintre cele două sesiuni ale Conferinței Generale, România și-a propus ca țintă 20000 de botezuri. Până în prezent au avut loc 24.574, adică 122,87%. De asemenea a continuat să crească numărul comunităților, care în prezent este de 970. Noile comunități mobilizează mai bine resursele spirituale ale credincioșilor, constituie centre de influență în zone noi și stimulează spiritul de sacrificiu al membrilor pentru construirea de noi case de rugăciune.

Un alt punct important a fost raportul activităților evanghelice ale anului 1994. A fost stabilită o prezență adventistă în 560 de localități noi, cu 185 de grupe regulate și 66 de comunități înființate în asemenea locuri. Evanghelia salvării a fost vestită prin 2635 de seminare publice și de cămin și 753 de campanii publice de evanghelizare, dintre care 148 conduse de membri laici.

A fost prezentat un raport al Conferinței pentru Sabat, care a fost apreciat pentru orientarea sa spirituală și spiritul de înțelegere pe care-l degajă. S-a hotărât marcarea diferențiată a orei de apus în publicațiile bisericii.

Raportul lucrării prin radio, al lucrării de colportaj abia reluate, al tipografiei, al școlilor adventiste și al școlii de misionari voluntari au fost entuziasmante.

Iată și alte hotărâri importante:

- Pentru anul 1995 s-a votat ca Săptămâna de rugăciune să fie plasată din nou în decembrie. Aceasta ne deosebește de datele urmate în alte locuri, dar este mai potrivit pentru țara noastră, cu foarte multe comunități în mediul rural.

- În anul 1997 se va organiza Institutul de evanghelizare, faza a doua, pentru dezvoltarea darurilor evanghelice ale celor care au arătat mai multă râvnă.

- A fost adoptat un document pregătit de Conferința Generală care cheamă toate nivelele de organizare ale bisericii la un efort special pentru consolidarea poziției adventiste de abținere completă de la alcool, tutun și droguri.

- S-a hotărât reorganizarea activității de editură și tipografie în societatea comercială „Casa de Editură Viață și Sănătate”, proprietatea bisericii.

- A fost stabilit calendarul activităților anului 1995, dominat de sesiunea Conferinței Generale. Din cauza imposibilității reprezentanților Diviziunii Euro-Africa de a conduce adunările generale electivale ale uniunii și conferințelor înainte de sesiunea de la Utrecht, au fost acceptate următoarele date: adunarea generală a uniunii, 2-5 august; adunările generale ale conferințelor, 7-27 august 1995.

Din motive de spațiu, prezentarea unor informații privind bugetul anului 1995 va fi redată în numărul din februarie 1995.

La încheierea lucrărilor, înainte de a urca în avionul care să-l ducă spre Praga, pastorul Ralph Thompson, secretarul Conferinței Generale, a răspuns câtorva întrebări ale redacției.

Pastorul Ralph Thompson este secretarul Conferinței Generale din 1980. Născut în Barbados, el este prima persoană din lumea a treia care deține funcția de secretar al Conferinței Generale, ca și pe cea anterioară - de vice-președinte (1975-1980). El și soția sa, Imogene, au trei copii.

Frate Thompson, sunt sigur că mulți adventiști nu știu care este activitatea unui secretar al Conferinței Generale. Doriți să o descrieți pe scurt?

Eu sunt, la nivelul Conferinței Generale, unul dintre cei trei administratori principali, împreună cu președintele și trezorierul.

Răspunderea mea specifică privește activitățile secretariatului, în mod special asigurarea personalului pentru numeroasele solicitări din câmpul mondial. De asemenea, secretariatul coordonează agenda comitetului Conferinței Generale și protocoalele.

Ce vă place cel mai mult din slujba pe care o îndepliniți?

Să întâlnească oameni. Aceasta mă stimulează foarte mult. Călătoriile nesfârșite, orele de așteptare în aeroporturi, pot fi foarte plictisitoare. Dar ceea ce mă răsplătește este că apoi întâlnesc oameni. Părtășia creștină este atât de dulce și compensează într-o măsură lipsa din cămin și familie.

În plus, este entuziasmant să observi cum lucrarea se dezvoltă în diferite țări ale lumii.

De câteva săptămâni sunteți în Europa, la Comitetul anual al diviziunii și în unele țări. Cum priviți lucrarea din Europa?

Fiecare țară este diferită, dar sunt impresionat de angajamentul comun din cadrul Misiunii Globale. Unele țări progresează rapid, mai ales în răsărit, dar în alte țări sunt obstacole formidabile și progres mic - în Elveția, Germania, chiar în Portugalia și Spania. Am observat totuși o atitudine hotărâtă, o decizie de a înainta. Apreciez

planurile curajoase pentru a contracara dificultățile care stau în calea mărturisirii lui Isus. Aceasta mă incurajează.

Mai sunt numai câteva luni până la sesiunea Conferinței Generale. Ce efect credeți că va avea desfășurarea ei aici asupra lucrării din Europa?

Membrii bisericii din Europa vor avea din nou, după 20 de ani, ocazia să participe în număr mare. Este o șansă extraordinară, mai ales pentru cei din țări fost-comuniste, să se integreze mai bine în biserica mondială, să-și aducă închinarea împreună cu frații din lumea întreagă și să prindă viziunea și inspirația unei biserici în creștere. Pentru aceste motive s-a hotărât să venim în Europa, deși aceasta ridică dificultăți de organizare și cheltuieli mult sporite.

Care sunt aspectele mai importante ale agendei sesiunii?

Se prevăd anumite schimbări în regulamentele de funcționare a Conferinței Generale, restructurarea departamentului *Church Ministries*, ca să se poată pune mai mult accent asupra lucrării pentru tineret și familii, ca și în domeniul isprăvniceii. Vor mai fi schimbări în mecanismul de alegere a personalului Conferinței Generale și al diviziunilor.

Dar pe plan spiritual?

Se vor organiza șase grupe de dezbateri asupra unor chestiuni de interes major: rolul Bibliei în viața bisericii, relațiile din interiorul bisericii, tendințele actuale în biserică cu privire la autoritatea și istoricitatea Bibliei, răspunsul față de agravarea situației vieții de familie, libertatea religioasă și inițiative pentru a contracara răspândirea fumatului în societate, în lumina poziției istorice a bisericii față de tutun.

Președintele Folkenberg așteaptă ca fiecare grup să pregătească recomandări care să-i ajute pe con-

ducătorii bisericii să dezvolte planuri viguroase în aceste domenii.

Ați participat la Comitetul de buget al Uniunii din România. Care vă sunt impresiile?

Am fost impresionat de energia cu care se acționează în spiritul Misiunii Globale, ca și de realizările în domeniul organizării tineretului și dezvoltarea unei rețele adventiste de educație. Iar ceea ce face biserica din România în domeniul construcției de biserici noi este absolut remarcabil. În toate aceste eforturi, apreciez și modul în care pastorii și membrii bisericii lucrează împreună, sprijinindu-se reciproc și cultivând încrederea.

Aveți un mesaj pentru biserica din România?

Fiți încrezători, dezvoltați optimismul și îndrăzniți să înaintați. Folosiți ocaziile pe care le aveți, și Dumnezeu va face din voi o biserică cu o puternică influență, atât asupra societății din țara voastră, cât și în biserica mondială.

Ați avut ocazia să-i cunoașteți și pe adventiștii români care se află în diferite locuri.

Da, acum o săptămână eram la Madrid și am cunoscut grupa foarte numeroasă a adventiștilor români care și-au format o viață de comunitate distinctă. Oricine îi cunoaște simte căldura, dar și statornicia credinței lor; ei sunt loiali bisericii, plini de zel pentru lucrare.

Fratele Bahr, de la trezoreria Conferinței Generale, mi-a vorbit despre vizita făcută de curând în Israel. Într-o seară de Sabat, în râul Iordan s-a desfășurat un botez. Din cele șaisprezece persoane botezate, nu mai puțin de zece erau de origine română. În autobuz, la întoarcerea spre Ierusalim, grupul de români cânta și umplea inimile tuturor de bucurie și încredere.

Pretutindeni, adventiștii de origine română exercită o influență puternică asupra bisericii și socie-

(continuare în pag. 18)

ISUS în imagini

În Sanctuarul căminului Său, Isus Și-a primit educația, nu numai de la părinți ci și de la Tatăl Său ceresc. Pe măsură ce creștea, Dumnezeu Îi desfășura înainte tot mai mult din marea lucrare care Îl aștepta. Dar în ciuda cunoașterii acestei misiuni, El nu Și-a luat nici un aer de superioritate. Niciodată nu a produs părinților Săi durere sau îngrijorare prin lipsa de respect. Era desfătarea Lui să îi respecte și să îi asculte. Cu toate că Își cunoștea marea misiune, El căuta să le cunoască dorințele și se supunea autorității lor.

Youth Instructor, 22 august 1901

El a fost un model desăvârșit pentru toți tinerii. El a arătat întotdeauna atenția și respectul cuvenite vârstei. Religia lui Isus nu va conduce niciodată pe vreun copil să fie răutăcios și lipsit de amabilitate.

Youth Instructor, 8 septembrie 1898

Domnul Hristos fusese Comandantul oștilor cerului, dar El nu a făcut din aceasta o scuză, ca să se scutur de la muncă și

să lase ca părinții să-L întrețină. Pe când era încă destul de tânăr, El a învățat o meserie și Își împlinea cu credincioșie îndatoririle zilnice, contribuind la întreținerea familiei. Hristos era lumina și bucuria cercului familiei.

Youth Instructor, 22 august 1901

Domnul Hristos nu a început lucrarea Sa publică încă optsprezece ani după aceasta (vizita la Templu), ci a slujit continuu celor din jur, folosind fiecare ocazie care I se oferea. Chiar în copilărie, El rostea cuvinte de mângâiere și duioșie pentru tineri ca și pentru cei mari. Mama Lui nu putea să nu-I observe cuvintele, atitudinea, ascultarea binevoitoare de toate cerințele ei.

Youth Instructor, 8 septembrie 1898

Ați privit în ultimul timp mai atent la Isus? Rezervați-vă câteva minute și studiați aceste imagini ale lui Isus. El este singurul nostru model; și, ca să ajungem ca El, trebuie să avem o înțelegere clară a chipului Său.

Hristos dorea cu ardoare să umple lumea cu o pace și bucurie care să fie o asemănare a celor ce se află în lumea cerească. „Ferice de cei săraci în duh, căci a lor este Împărăția cerurilor!” (Matei 5,3). Cu putere și deplină limpezime, El a rostit cuvinte care urmau să ajungă până la noi ca un tezaur al bunătății.

Manuscris 118, 1905

Crede în iubirea Lui și ia-L pe cuvânt. Nici o suspiciune sau neîncredere să nu fie lăsată să pună stăpânire pe mintea noastră. Nici o confuzie privind măreția lui Dumnezeu nu trebuie să ne tulbure credința. Domnul Hristos Și-a lăsat haina regească și coroana împărătească, pentru ca să se poată uni cu omenirea și să arate că ființele omenești pot fi desăvârșite. Îmbrăcat în hainele harului, El a trăit în lumea noastră o viață desăvârșită, pentru a ne da o dovadă a iubirii Sale. Ceea ce a făcut El pentru noi face cu neputință necredința în El. De la locul Său de cea mai înaltă autoritate în curțile cerești, El S-a coborât să ia asupra Sa natura noastră. Viața Sa este un exemplu pentru ceea ce poate fi viața noastră.

Selected Messages, cartea II. pag. 254.

ISUS în imagini

Domnul Hristos reprezintă idealul pentru întreaga omenire. El ne-a lăsat un exemplu desăvârșit pentru copilărie, tinerețe și maturitate. El a venit pe acest pământ și a trecut prin diferitele faze ale vieții omenești. El a vorbit și a săvârșit fapte obișnuite pentru copii și tineri, dar nu a greșit în nimic. Păcatul nu și-a găsit nici un loc în viața Lui. El trăia neîncetat într-o atmosferă de curăție cerească. De la copilărie la maturitate, El Și-a păstrat neștirbită încrederea Sa în Dumnezeu.

Youth Instructor, 22 august 1901

Conferința pentru Sabat

Între 9 și 11 octombrie 1994, s-a desfășurat Conferința pentru Sabat. Au participat 50 de pastori, administratori ai conferințelor și uniunii, profesori și studenți ai Institutului Teologic, precum și laici.

Conferința s-a născut din preocuparea pastorilor și membrilor față de experiențele noi cu care ne-am confruntat în ultimii cinci ani, cu tendințele contradictorii către o mai adâncă spiritualitate și credincioșie în păzirea Sabatului, dar și către degradarea unor atitudini și standarde prețioase credincioșilor adventiști.

Conferința a oferit un cadru de studiu, dezbateri și rugăciune, pentru aprofundarea semnificației spiri-

1. A fost reafirmat deplin atașamentul față de darul prețios al Sabatului - simbol al relației mântuitoare a lui Dumnezeu cu noi, steag de recunoaștere și semn al poporului lui Dumnezeu, ocazie a eliberării de tirania timpului și a materiei, de dependența de fapte și de închinarea falsă.

2. A fost exprimată admirația și recunoștința profundă față de membrii bisericii care - sub călăuzirea Domnului Sabatului - au fost credincioși în păzirea Sabatului, cu mari sacrificii și riscuri, în deceniile de persecuție, adesea lipsiți de sprijinul sau chiar înțelegerea celor din jur. Ei au dat mărturie despre Dumnezeu chiar în locuri neprietnice, precum școala, serviciul militar, diferite locuri de muncă. Acele experiențe, ca și toate eforturile sincere ale pastorilor, conducătorilor și membrilor de a înbogați înțelegerea și trăirea Sabatului, individual și în comunitate, constituie un tezaur care trebuie să fie păstrat și valorificat, neuitând că timpul celei mai severe persecuții este încă în față.

3. A fost exprimată mulțumirea pentru cei care au păstrat viu spiritul Sabatului prin predicare, prin exemplul personal, prin educarea copiilor noștri în familie și comunitate, în cadrul Școlii de Sabat.

4. A fost reafirmată necesitatea aprofundării și însușirii teologiei Sabatului, cuprin-

se în Biblie și Spiritul Profetic: a) importanța pregătirii pentru Sabat și a respectării hotarelor Sabatului; b) necesitatea unei predicări și învățări mai temeinice privind Sabatul, cu abordarea onestă a aspectelor practice controversate.

5. S-a apreciat că este nevoie să dăm o atenție specială pentru: a) recomandările din Manualul bisericii privind structura serviciilor divine; b) dezvoltarea experienței închinării prin cântare publică, laudă și mărturie personală, participarea activă și dinamică a credincioșilor; c) recunoașterea nevoilor tuturor categoriilor de membri, în mod deosebit ale copiilor, ale tineretului și ale celor în vârstă.

6. S-a recunoscut că, într-o măsură alarmantă, păzirea Sabatului continuă să fie marcată de: a) ritualism, formalism, predicare excesivă și de slabă calitate; lipsa devoțiunii personale și a părtașiei reale în sânul comunității; atitudini și comportament lumesc în biserică și în activitățile de Sabat și în activitățile de Sabat; b) sectarism și izolaționism, cu un mareat spirit de superioritate față de cei ce nu păzesc Sabatul și față de cei care îl păzesc într-un mod puțin diferit; c) desacralizarea timpului și locului închinării; d) ignorarea regulilor de sănătate fizică și mentală; e) concentrarea activității în mâini-le a puțini, reducerea celor mulți la un rol pasiv; f) ignora-

tuale a Sabatului, dezvoltarea experienței păzirii Sabatului în contextul situației actuale a bisericii din România și prevenirea tendințelor distructive.

Câteva dintre subiectele dezbătute au fost: Exemplul lui Isus de păzire a Sabatului; Sabatul și îndreptărea prin credință; Sabatul și devoțiunea personală; Sabatul - activitate și odihnă; Sabatul și familia, tineretul și copiii; Pastorul și Sabatul; Sabatul și natura; Strategia reformei Sabatului; Sabatul în situații speciale: școală, armată, spital etc.

În ședința finală, s-a conturat un număr însemnat de idei convergente, dintre care menționăm:

rea nevoilor reale ale multor participanți la actul închinării.

Menținerea acestor deficiențe duce la zădărnicierea întregului plan mântuitor al lui Dumnezeu în dăruirea Sabatului.

7. S-a considerat că sunt necesare: a) întărirea predicării hristocentrice privind Sabatul; b) dezbateri și studierea în grupul pastorilor a semnificației Sabatului și dezvoltarea de programe de revitalizare a Sabatului și organizarea de dezbateri asemănătoare în comunități și în diferite segmente ale bisericii, cum ar fi: slujbașii, tineretul, părinții, etc.; c) organizarea serviciilor divine după modelul mai simplu, mai suplă, mai participativ prezentat în Manualul bisericii; diversificarea programelor, care să răspundă nevoilor spirituale reale ale tuturor participanților; d) revitalizarea cultului personal și de familie; e) explorarea curajoasă a recomandărilor biblice și din Spiritul Profetic cu privire la Sabat; f) implicarea mai susținută în Sabat în activități de instruire, de binefacere, de refacere fizică și emoțională în mijlocul naturii.

Un punct de divergență l-a constituit programul serviciilor divine și regula participării tuturor la toate serviciile. Unii au pledat pentru menținerea programului, dar mulți alții au fost favorabili schimbării.

7. S-a considerat că este imperios necesar să se promove-

ze schimbarea într-un spirit de respect față de opiniile și practicile diferite, neinterzicându-se nici practicile precedente, dar nici schimbările pozitive. S-a apreciat că declanșarea dezbaterii poate marca o criză în viața bisericii, dar că ea poate fi parcursă cu bine printr-o atitudine matură și sinceră.

8. S-a hotărât să se propună comitetului executiv al uniunii să-și exprime poziția față de: a) marcarea diferențiată a orei de apus pe teritoriul țării; b) respectarea Sabatului în situațiile generate de serviciul militar; c) datorită de a conduce pe copiii noștri într-o păzire conștiințioasă a Sabatului, inclusiv prin neparticiparea la activități școlare.

9. Se dovedește necesar ca sfaturile inspirate și experiențele serei White în aspectele practice ale păzirii Sabatului cum ar fi: călătoriile în Sabat, devoțiunea personală, regulile de igienă și alimentație, să fie colectate și publicate pentru instruirea întregii bisericii.

De asemenea, se solicită oferirea de programe diversificate, aplicabile în diferite medii, privind serviciile divine și activități pentru Sabat.

Participanții și-au exprimat recunoștința față de experiența avută și și-au înnoit consacrația pentru a promova trăirea fericită și binecuvântată a Sabatului.

Variația orei apusului

Calendarele și agendele anului 1995 menționează deja ora de apus diferențiată pentru diferite orașe. De ce sunt necesare informații suplimentare privind ora exactă a apusului soarelui pentru o localitate anume de pe teritoriul României? Poate contribui acest lucru la o nouă calitate a închinării în ziua de Sabat?

Păzitorii Sabatului sunt oameni ai studiului și clarității. Ei nu se mulțumesc cu simple apeluri emoționale. În acest domeniu am excelat, până la riscul golirii de semnificație. Acest studiu n-ar trebui să contribuie pe linia riscului, dar conținutul lui este necesar din următoarele motive:

a. în multe locuri din țară serviciul divin de vineri seara începe odată cu apusul soarelui. Observația simplă a înălțimii soarelui la ora indicată de calendar arată o neconcordanță. Există intuiția că ora locală a apusului soarelui diferă de ora oficială a Bucureștiului, dar nu se știe exact. Deci este necesară o clarificare.

b. chiar în zilele senine, observația apusului este îngreuiată de formele de relief sau de alte obstacole, astfel că este greu de stabilit prin observație directă care este ora exactă a apusului soarelui.

c. pentru păzitorii Sabatului, ceremonia deschiderii și închiderii Sabatului este un act de pioșie și ascultare care este strâns legat de momentul apusului soarelui.

Cauzele diferenței dintre ora locală și ora Bucureștiului

Există două cauze principale. Prima este rotația în jurul axei, iar a doua este înclinarea axei în decursul unui an întreg. Rotația în jurul axei produce o înaintare uniformă a asfințitului din direcția răsărit spre direcția apus, astfel că asfințitul realizează un înconjur complet în 24 de ore. Împărțind acest timp la 360 de grade sau meridiane terestre aflăm că odată cu trecerea unui meridian, apusul înaintează cu 4 minute. Pentru teritoriul României, situat între 20

grade și 15 minute și 29 de grade și 41 de minute longitudine estică, avem o variație de peste 9 meridiane, ceea ce ar da o diferență de 36 de minute între apusul soarelui la Sulina și Beba Veche.

În mod normal, toate localitățile aflate pe același meridian ar trebui să aibă aceeași oră locală a apusului soarelui, dar acest lucru nu se întâmplă decât de două ori pe an, la echinocliul de primăvară și toamnă, când meridianul terestru este perpendicular pe direcția soarelui. Pe măsură ce înaintăm spre vară, axa terestră se înclină cu nordul spre soare, astfel încât la solstițiul de vară, înclinația devine maximă, adică 23 de grade, fapt ce determină o variație de 4 minute pentru fiecare grad de latitudine nordică. Înaintând apoi spre toamnă și solstițiul de iarnă, axa terestră se înclină tot mai mult spre sud, până la valoarea maximă de 23 de grade, fapt ce determină o diferență inversă de 4 minute pentru fiecare grad de latitudine nordică. Deci avem două valori, una constantă și una variabilă, care se combină în fiecare zi diferit și din care rezultă ora locală a apusului soarelui.

Cum s-au obținut valorile indicate în calendarul pe 1995?

În urma consultării cu Institutul Astronomic din București, Departamentul Solar, și a măsurătorilor oficiale puse la dispoziție de Anuarele astronomice în circulație, editate de același institut, s-au folosit coordonatele geografice ale câtorva localități din țară pentru calcularea orei locale a apusului soarelui. Calendarul pe 1995 ne pune la dispoziție astfel ora apu-

sului pentru șase localități: Constanța, Iași, Baia Mare și Arad, care reprezintă valori extreme, și București și Târgu Mureș, pentru valori medii.

Sugestii practice

Locuitorii aflați în orașele menționate deja nu au nici o dificultate în aflarea orei apusului. Cei care locuiesc în alte localități pot beneficia la fel de bine de datele oferite de calendar. Știind că pentru fiecare aproximativ 19 km distanță pe direcția est-vest apusul variază cu 1 minut, calcularea distanței kilometrice față de o localitate deja notată duce la stabilirea orei locale a apusului soarelui.

Considerații teologice

Sistemul de socotire a timpului stabilit de Scriptură este simplu și eficient. Ziua începe și se sfârșește odată cu apusul soarelui. Ziua sfântă începe și se sfârșește după același model. Pentru închinătorii Sabatului, este la fel de important conținutul închinării, ca și forma acesteia. O atenție sporită privind momentul deschiderii și închiderii Sabatului face imperios necesară și o preocupare specială privind spiritul în care o facem.

Lumina care s-a dat în legătură cu pregătirea pentru Sabat va duce la o îmbogățire a experienței închinării, din care vor rezulta toate binecuvântările așezate de Dumnezeu asupra acestei zile.

Dacă, cu o oră înainte de apusul soarelui, pregătirile pentru Sabat vor fi aproape încheiate și, dacă va fi răgaz suficient pentru a întâmpina ziua cea sfântă așa cum se cuvine, „atunci Sabatul va fi desfătarea ta...” (Is. 58,3)

3D

dialog direct deschis

Sunt compatibile credința și afacerile?

Dragă frate,

Știi, admir curajul de a discuta deschis ceea ce te frământă. Nu sunt un om de afaceri în sensul obișnuit al cuvântului, dar și mie mi-a încredințat Domnul resurse umane și materiale pe care să le administrez: suntem deci amândoi ispravnicii. Și se cere să fim găsiți credincioși în lucrul încredințat.

Este mai important cum gândește Dumnezeu despre cinstea mea, decât cum gândesc oamenii! Ei sunt un test al corectitudinii mele, un reper, pe când El este Judecătorul.

Cum privește Dumnezeu afacerea mea? Este ea cinstită? Sunt eu adevărat binecuvântat de El, sau succesul este rezultatul abilității mele îndoielnice? Dacă sunt eu adevărat binecuvântat, atunci când dau pentru un proiect al bisericii de fapt Îi dau Lui un dar al recunoștinței mele.

Dărnicia mea nu este condiționată de ceea ce spun oamenii și în nici un caz nu-mi „spăl” păcatele printr-un dar! Pentru că noi suntem chemați să trăim în fața Celui veșnic, să fim argumente vii spre slava Lui.

*Daniel Nae, director,
Radio Vocea Speranței*

Este potrivit pentru un membru al bisericii să se angajeze în afaceri?

Pentru mulți membri este o întrebare tulburătoare și delicată. Unii apreciază că toți cei care se orientează spre domeniul afacerilor private sunt înclinați să renunțe la standardele morale creștine, fiind mai mult atrași de câștigul material.

Alții cred că este de dorit să avem cât mai mulți oameni de afaceri care să aibă venituri cât mai bune, pentru o mai puternică susținere a bisericii. Oricum am discuta, în final totul se reduce la a fi cinstit sau nu.

Cinstea are aceleași rigori în orice domeniu. Atât lumea afacerilor private, cât și alte activități, de pe urma cărora rezultă un câștig, se raportează la legile fiscale care reglementează totul; atât raporturile cu statul cât și cu semenii.

Dacă un bun meseriaș, membru al bisericii, tocmeste o lucrare și după ce o execută primește plata cuvenită, el apreciază că nu a făcut altceva decât să-și primească ceea ce se cuvenea pentru muna depusă cu greu.

Un comerciant își desfășoară mărfurile cu un adaos comercial maxim admis de lege, apreciind că numai în acest fel își poate scoate cheltuielile și un beneficiu din care să trăiască și să-și formeze un capital pe care să-l reinvestească în alte mărfuri.

Comerciantul, fiind obligat să țină o evidență riguroasă a tuturor mișcărilor de marfă și bani, având și din partea băncilor un control permanent, trebuie să fie la zi cu toate datorile față de stat, potrivit cu legile fiscale.

Meseriașul poate fi un membru bun și să creadă despre sine că nu și-a vândut sufletul lui Mamona, cum fac cei care se ocupă cu „afaceri”. Dar dacă el nu-și declară veniturile, cum cere legea fiscală, și nu varsă la fisc ceea ce se cuvine statului după lege, se poate el socoti un om cinstit?

Nu discutăm aici cât de drepte sunt legile ce reglementează muna și profitul. Ceea ce mi se pare important este ca fiecare să fie găsit în rânduială ca „ispravnic credincios în lucrul încredințat”, ca unii care știm că vom da socoteală pentru toate Celui care este mai presus de toți, Ispravnic și Legiuitor, Isus, Domnul.

În concluzie aș putea spune că lumea afacerilor nu este un impediment pentru păstrarea principiilor și moralei evanghelice atâta vreme cât, mai presus de toate, se urmărește încadrarea în legile care reglementează întreaga activitate. Frații noștri care s-au profilat pe afaceri nu numai că pot fi buni creștini, dar își pot îmbunătăți simțitor nivelul de trai și pot ajuta mai bine și pe alții. Să dea Dumnezeu să avem cât mai mulți oameni de afaceri cinstiți care să facă cinste și bisericii și societății.

*Tcofil Petre, trezorer,
Conferința Munteni*

„Ce s-a întâmplat în zilele lui Lot, se va întâmpla și acum: oamenii... cumpărau, vindeau” (1. Ier. 17,28-30).

Eu cred că un adventist de ziua a șaptea poate face comerț dar, într-adevăr, sunt câteva cerințe. Dacă aș avea un magazin mi-aș pune câteva probleme:

1. Motivația existenței magazinului. Poate fi întreținerea mea și a familiei; ajutorarea bisericii și a altor persoane; agonisirea de valori la nivelul cerințelor lumesti, trai superior, lux, etc.

2. Locul pe care-l ocupă în viață: magazinul a devenit

nit Dumnezeu meu; magazinul pentru Dumnezeu meu; sau Dumnezeu meu prin magazinul meu!

3. Desfășurarea activității:
a. Este Dumnezeu de acord cu produsele pe care le vând? Dacă ar fi lângă mine, la raft, m-aș jena de El?
b. Sunt produsele mele mai sănătoase, mai proaspete, mai ieftine față de restul pieții?

c. Ce cred și ce vorbesc angajații mei despre mine, despre Dumnezeu? Sunt fericiți că lucrează la un astfel de adventist sau, pentru că n-au încotro... stau la mine.

d. Ce zice contabilul care îmi ține evidența despre adventiști în general și despre mine în special? Sunt un prilej de poticnire pentru el sau, dimpotrivă, mă preferă pentru cinstea mea, corectitudinea în acte, în plata impozitelor și a salariilor?

e. Ce zice organele fiscale despre firma mea? Mi-e teamă de controale sau sunt deschis față de oricine?

f. Participle la activitățile bisericii mele din punct de vedere material și spiritual așa cum ne învață Biblia în Matei 6,33?

g. Dacă frații mei mă privește „altfel”, am curajul să port eu ei un dialog direct, deschis despre această problemă? Am puterea să schimb câteva lucruri dacă ele trebuie într-adevăr schimbate? Încolo, „cîititorule - vânzare bună”.

P.S. Mă întreb: Cum vom putea trăi când nu vom mai putea cumpăra, nici vinde?

Răspund: „Cel neprihănit va trăi prin credința lui”.

Moroza Dorina, Galați

Nu în urmă cu mult timp, Departamentul informativ al radioului nostru a realizat mai multe anchete sociale pentru a afla părerea populației despre moralitatea oamenilor de afaceri. Și nu sunt puțini cei care văd în ei pe cei mai răi oameni de pe pământ, mai ales pe cei care lucrează în comerț!

(continuare în pag. 24)

Ce facem în timpul sărbătorilor de iarnă?

Recomandări și sugestii din partea Departamentului de tineret privind activitățile tineretului și familiei în perioada sfârșitului de an

Porunca Bibliei este să răscumpărăm vremea, întrucât vremurile sunt rele. Timpul pe care îl avem la dispoziție și ocaziile ce ni se oferă sunt valori față de care nu putem rămâne nepăsători. Ele sunt daruri pe care Dumnezeu ni le încredințează și dorește ca administrarea lor să fie făcută cu grijă și seriozitate.

Sărbătorile de iarnă pot fi, pentru tineretul și familiile bisericii noastre, o sursă de binecuvântare sau un timp pierdut, chiar o sursă de ispitire și înfrângere. Deci se impune o evaluare a posibilităților de a fructifica eficient acest timp. Se sugerează diferite activități ca:

1. Organizarea de programe muzicale speciale și invitarea prietenilor și oaspeților la acestea.

2. Planificarea de activități în grupe mici de părtașie și lucrare, pentru folosirea constructivă a timpului liber oferit de sărbători.

3. Activități de evanghelizare publică prin formații muzicale. Repertoriul trebuie să reprezinte corespunzător Evanghelia veșnică, și trebuie evitate manifestările necreștinești și interesul material.

4. Vizitarea la domiciliu a celor interesați, slujirea lor prin cântare și invitarea lor la programul special al bisericii.

5. Organizarea de excursii și programe de deplasare de scurtă durată pentru timpul liber disponibil, în vederea recreerii și pentru folosirea cât mai utilă a ocaziei.

6. Încurajarea familiilor să-și facă un plan de activități împreună cu alte familii, în care în centrul atenției să fie nevoile reale ale copiilor și tinerilor, cu rezultatul prieteniei și bucuriei care clădește oameni pentru acum și pentru veșnicie.

Festivalul prieteniei la Bacău. Muzică și poezie adventă, apreciată de public, evaluată de juriu, oferită generos Domnului, spre prietenie și bucurie creștină.

În ziua de 12 noiembrie, s-a desfășurat în Casa de Cultură a Sindicatelor din Bacău Festivalul de Muzică și Poezie Adventă.

Organizarea, din partea Conferinței Moldova - excelentă, participarea - entuziastă, aprecieri variate, rezultatul: prietenie și bucurie creștină într-o atmosferă de mare sărbătoare.

S-au prezentat formații muzicale din toată țara și poeți de pretutindeni, iar soliștii nu s-au lăsat mai prejos. Au câștigat cei mai buni, dar mai presus, a câștigat poezia și muzica prieteniei.

S-au remarcat Edu Aurelia, Necula Loriana, Chirilcanu Daniel, Mocanu Emil și Neagu Cristina, la interpretare și creație poezie, Stelian Cojoc și Gabriela Rusu, soliști și formațiile din Târgu Mureș, Poeni, Solca, Bodești, Piatra Neamț, Galați și București. Punctul culminant a fost recitalul susținut de „Mesagerii speranței” din Piatra Neamț.

Duminică, 13 noiembrie au urmat seminariile. „O melodie de muzică ușoară nu poate fi salvată de un text sacru... Există o muzică modernă, dar decentă... Muzica bună nu se naște odată cu nașterea din nou”, a spus fratele Adalbert Orban.

„Poezia biblică era spontană și pe un ton natural. A face din formă o normă teologică este o siluire a sensului mesajului biblic”, a spus fratele Florin Lăiu.

Tinerii se pregătise deja pentru a doua ediție a festivalului, iar noi așteptăm să auzim și să vedem.

Peste 3000 de persoane au fost botezate în Kampala, Uganda, în timpul unei campanii de evanghelizare susținută de evanghelistul laic jamaican Fitz Henry.

(B.I.P., 23 noiembrie 1994)

Raport de la Moscova.

Mark Finley a condus o serie scurtă pentru deciziile, după opt campanii ale pastori locali. S-au botezat 188 de persoane. La încheiere, la serviciul de Sabat, au participat 3500 de persoane. Când pastorul Finley a cerut să se ridice cei botezați din 1990, s-a ridicat 90% din audiență. În Moscova sunt peste 4500 membri.

Un cuplu soț-soție din Georgia, botezat la campania lui Mark Finley din 1989, a inițiat o Școală biblică prin corespondență. După ce s-au întors în patria lor și au început să lucreze, s-a aruncat cu pietre și s-a tras în ei, dar ei nu renunță.

În ultimele șase luni, 65.000 de scrisori au venit pe teritoriul fostei Uniuni Sovietice ca răspuns la programul TV It is Written (Stă scris) transmis săptămânal de 25 de stații.

(B.I.P., 23 noiembrie 1994)

Centrul Ploiești

Absolvenți: Angelescu Georget, Albu Laurențiu-Dorin, Albu Mirela, Androne Paul, Burlan Aurelian, Bâncilă Adrian, Brezeanu Gh., Broțăcel Siana, Balasea Ștefan, Baltă Luminița, Beldiman Cornel, Badea Mihaela, Baicu Cristinel, Bâlbăie C., Bratoșin E., Cazan Mihaela, Constantin I., Chiran Romulus, Cazan Monica, Coman Gabriela, Cojocaru Cristian, Chiru Emanoil, Călugăru Eduard, Deliu I., Dragana Carmen, Dinu Mihaela, Frîncu Gh., Ghicolduș Marian, Georgescu Marian, Georgescu Tiberius, Gherghiceanu D., Gavrilescu C., Ioniță Teofil, Iancu Elena, Iacob Valter, Ilie David Ion, Iacob Oana, Iancu Adrian, Ilie Petre, Ion Ștefan, Lunțaru Titu, Limboșanu Doris, Marin Luminița, Manea Livia, Manea Camelia, Mocanu Daniel, Murca C., Marin Florentina, Moroșan Carmen, Matei Laurențiu, Matei Paul, Marcu Dan, Mirica Lucian, Marinănescu Estera, Necula Cristina, Nițu Daniela, Negoită Daniel, Nicolae Ionuț, Nan Romeo, Nedea Dănuț, Nedea Irina, Nicolai Carmen, Nistor Alin, Negoșanu Gabriel, Nan Geanina, Olteanu Lenuța, Picioară Florin, Picioară Constanța, Picioară Ovidiu, Picioară Cristian, Preda Ion, Popescu Cristina, Petre Cristian, Pica Văsi, Petre Puiu, Plătică Liviu, Radu Mugurel, Râvnic Nistor, Roman Vasile, Simionescu Emil, Stancu Vasile, Ștefan Veronica, Șerban Claudiu, Stoica Gheorghe, Smochină Geta, Stoicescu Mariana, Toma Emil, Turturică I., Toma Bogdan, Tocitu Daniel, Tătuța Medicuța, Voinea Lorena, Voinea Silviu, Văduva Samuël, Vasile Elena, Văduva Luiza, Văduva Otilia, Văduva Alin, Preda C., Preda Doina.

Participanți: Androne Făreș Laurențiu, Bomboș Ion, Banu C., Brașov Margareta, Badea Angela, Bâncilă Monica, Chicioreanu Sorina, Chiran Romulus, Constantin Corina, Dogaru Cristian, Dogaru Carmen, Dragomir P., Gurgu Aurora, Limboșanu Mugurel, Mandric Dorian, Necula Cecilia, Nemțoiu Marius, Nemțoiu Valentin, Nistor Luminița, Nan Cristian, Papuc N., Popa Mariana, Plătică Radu, Roșu Isaac, Rătescu Lidia, Rătescu Benone, Stoicescu Cristian, Sârbu Angela, Spănu Cristian, Stancu Victoria, Ungureanu Minel, Vasile Ion, Văduvă Daniel, Toma Ana.

Centrul Constanța

Absolvenți: Atanasie Mioara, Atanase Marin, Bereș Daniel, Bereș Gabriel, Bosnea C., Cimpoiu Monica, Ciupitu Fabiola, Chirilă Jan, Chirilă Alina, Diaconu Samuel, Drăguț Marin, Dudău Marin, Dudău Ion, Dudău Zena, Dumitrașcu Ștefan, Dumitrașcu Orlandi, Dumitrașcu Marinela, Eremie Julia, Grigoras Ligia, Gogea Adrian, Makkai Viorel, Mihai Elena, Munteanu Sorin, Orban Mariana Rodica, Orban Carmen, Pintilie Mihaela, Plăcintă Florin, Posterniceanu Viorel, Sacalov Elena, Simiz Camelia, Spataru Leonard, Spataru Lorena Livia, Sudiu Victoria, Salaru Relu, Șerbănică Victor, Tănase Ionel, Petre Tudor, Uțpanu Gabriela, Voinea Laurențiu, Crișan Vasile Dumitru, Dobrin Dorina, Tănase C., Drăguț Iulian, Marcu Ionuț, Matei Gabriel, Preoteasa Carmen, Popa Evelina, Ardelean Viorela, Liferic Angela, Păduraru Ion, Filuță Solomon, Drăguț Doina, Pavel Sebastian, Ieremia Cristina, Ion Ștefan.

Participanți: Bărbuț Lădia, Bădoiș Paula, Butnaru E. Geanina, Bretean Ga-

briela, Dragomir Valentina, Drăguț Cornelii, Drăguț Luminița, Dumitrașcu Valentin, Grigore I., Grigore Dan, Iordache N., Măgarit Mîneța, Micu Angela, Mihai Daniela, Neacșu V. Daniel, Olariu Laura, Olteanu Alexandrina, Pflaton Ani, Plăcintă Adrian, Prescura Lucian, Ștan Cornelia, Stan I., Stoicescu Marius, Trofin Claudiu, Văduva Mihaela, Văduva Sorin, Roșu Nela, Roșu Aurelia, Mihai Petronela, Dărmină Valentin, Tonescu Simona Elena, Ionescu Viorel, Tușianu Nicoleta, Bosnea Viorela, Condrea D., Stan Lidia.

Centrul București

Absolvenți: Achim Gica, Babii Fănel, Badea Corina, Barbu E., Brâncocanu Cornelia, Brâncocanu Daniel, Brâncocanu Dorina, Bucur Mioara, Bucea Natalia, Buzatu Daniel, Călinei Ioan, Călcăi Victor, Câmpian Vali, Cioenaru Gh., Clement Manuela, Constantinescu I., Cristescu Georgeta, David I., Dănilă Daniel, Dobrică Cristina, Dragomir Cornelii, Edu Aurelia, Edu Ovidiu, Gavrilescu Marian, Ghinea N., Grad Claudiu, Grigore Aurelia, Grijuș Ștefan, Gyorgy Claudiu, Iliescu Cristina, Ion Dorina, Ion Geanina, Iordache I., Ivan Veronica, Jarnea Laurențiu, Jugulete Dorin, Lepădatu M., Marinănescu Mihai, Mondor Liviu, Neagu Daniel, Neagu P., Nedelcu Mihaela, Negrotă Gelu, Pascu Florin, Pascu Ionuț, Pătrău E., Păun Liliana, Păun Ștefan, Păunșoia N., Păslaru Nicoleta, Petre I., Petre Ionel, Picu Adrian, Popa Claudiu, Rodeanu Cornelii, Roman C., Roman Marius, Sarcinski Liviu, Roman Romeo, Salaru Relu, Simionescu Liviu, Stănescu Ramona, Stoica Cristina, Szabo Gabriela, Tianu C., Tudoran Doina, Untaru Georgeta, Ureche Marin.

Participanți: Vaje Ion

(urmare din pag. 11)

tății, sunt grupul cel mai viu, cel mai cald de creștini, acolo unde se află. Chiar dacă adesea motive economice i-au determinat să părăsească țara lor, ei slujesc cu devotament biserica și pe Dumnezeu.

Care sunt primejdiiile pe care le întâmpină biserica adventistă? Ce speranțe nutriți?

Cred că cel mai mare pericol, mai ales în țările dezvoltate, este o atitudine de mulțumire de sine - un mod lumesc de gândire. Trebuie să veghem asupra spiritualității noastre. Dorese să mi se spună, atunci când oamenii află că sunt adventist, nu doar: A, da, aveți școli bune, sau: Spitalul vostru

este excelent. Aș vrea să aud așa: Sunteți niște creștini minunați.

Observ între adventiști o foamă spirituală care trebuie satisfăcută. Tânjesc să vad iarăși amvonul adventist ca un loc de entuziasm și inspirație, care să hrănească pe cei din biserică, să le păstreze spiritul viu și optimist, să ducă înaintea împlinirea cauzei lui Dumnezeu.

Avem nevoie să știm că Dumnezeu este cu noi și că vom birui, pentru că Hristos poate să încheie ceea ce a început în noi. Această energie spirituală este ceea ce biserica are nevoie, mai mult decât bani, școli sau spitale mari - oricât de importante ar fi acestea. Cea mai urgentă nevoie este un nou botez al Duhului Sfânt și o viziune vi-guroasă a lucrării ce ne stă în față.

De aceea eu cred în Misiunea Globală. Eu cred în mobilizarea membrilor, ca să dea mărturie pentru credința lor. Dacă ceea ce credem arde în inima noastră, trebuie să ducem și altora ce credem.

Cred că a venit timpul să examinăm din nou de ce suntem adventiști de ziua a șaptea și să dăm o mărturie ncreștinută pentru credința noastră. Avem nevoie de un nou val de spiritualitate și evlavie, de la conducători la comunități. Conducătorii trebuie să electrizeze poporul pentru redeșteptare.

Aceasta este povara inimii mele și cred că, prin harul lui Dumnezeu, vom simți această nevoie și ne vom uni ca să-I îngăduim lui Dumnezeu să lucreze.

La hotarul Canaanului

1994!... 150 de ani de la marea dezamăgire a primilor așteptători ai revenirii lui Isus Hristos. Deși corect plasată istoric, profeția din Daniel 8,14 avea o cu totul altă aplicație spirituală. Sanctuarul nu era pământul, ci era adevăratul Sanctuar ceresc, spațiul consacrat în care Isus Hristos ca Mare Preot aplica meritele jertfei Sale răscum-părătoare în favoarea unei ome-niri aflate sub păcat. Odată cu trecerea într-o nouă fază a planului de mântuire - trecerea din Sfânta în Sfânta Sfințelor - Dumnezeu dorea să arate în fața ființelor ce-rești modul în care dreptatea și mila Sa se îmbină în mod desăvâr-șit; astfel, rapoartele păcatelor acestei lumi pot fi puse pe inițiatorul lor, pe *heruvimul Azazel*; și trimise pentru totdeauna în pustia inexistenței... Cu acest mandat, de a vesti „ceasul judecării Sale” și apropiatul sfârșit al tuturor lucrurilor, s-a născut biserica adventistă de ziua a șaptea. Și anii au început să treacă...

În 1856, Ellen White primește această solie din partea unui înger:

„Mi-au fost arătați cei prezenți la întrunire. Apoi îngerul a spus: „Unii vor ajunge hrană pentru viermi, peste unii vor cădea cele șapte plăgi, unii vor fi în viață și vor rămâne pe pământ spre a fi luați la ceruri la venirea lui Isus.”

Rubrica Opinii încurajează pe cititori să-și exprime atitudinea față de aspecte de actualitate din viața bisericii, fără ca ele să reprezinte în mod necesar punctul de vedere al redacției.

Solemne cuvinte au fost acelea, spuse de către înger“ (*Testimonies*, vol. I, pag. 132).

Dincolo de aspectul condiționat al acestei profeții, se părea că ultima generație era cea a aceluși sfârșit de secol. În 1887, Ellen White scria din nou:

„Curând - nimeni nu știe cât de curând - judecata va trece la cei vii“ (*Tragedia veacurilor*, pag. 449).

Judecata celor vii!... Dumnezeu mai avea de dus la bun sfârșit o ultimă lucrare: rămășița trebuia pregătită pentru luarea la cer - cei 144000 care nu aveau să vadă moartea. Rapoartele lor cerești trebuiau să fie clasate, nu înainte de a fi clasată o ultimă problemă: păcatul din viețile lor. Toate puterile cerului erau la lucru. Biserica aștepta ploaia târzie pentru a da marea strigare. Puterile întunericului erau și ele la lucru: legea duminicală se afla pe masa Congresului american! Profeția sta gata să se împlinescă!...

Apoi a urmat Minneapolis. Era 1888. „Domnul, în marea Sa îndurare, a trimis poporului Său o foarte prețioasă solie, prin frații Waggoner și Jones“ (*Testimonies to Ministers*, pag. 92). Era cu adevărat „solia îngerului al treilea în linii clare și distincte“ (*Ibid.*, pag. 93). „Înțeleasă în adevăratul ei caracter, și proclamată în puterea Duhului, va lumina pământul cu slava ei“ (*Manuscrisul 15*, 1888).

Ploaia târzie își revărsa primii stropi peste Laodicea. Dumnezeu își chema poporul la biruință.

Se mai slărșește un an: 1994... De 150 de ani rămășița este încă pe pământ... A greșit îngerul?... A înțeles greșit Ellen White?... S-a răzgândit Dumnezeu?... Cât de curând este acel *curând* din 1887?...

Din diferite părți ale bisericii noastre, au început să vină răspunsuri. „Dumnezeu este stăpân peste timp și El va veni atunci când Și-a pus în gând să vină“. „Oamenii au și ei o parte în grăbirea sfârșitului și au eșuat în a și-o duce la îndeplinire“. „Evanghelia n-a fost dusă la neamuri. Să ne dublăm eforturile misionare“. Dv., iubite frate cititor, ce părere aveți? Vă invităm să meditați, să vă rugați și să ne scrieți. Până atunci însă vă invităm să citați opinia unui om care, de 50 de ani, își pune aceste întrebări. Nu dorim să-l prezentăm ca pe omul care are soluția. Poate nu veți fi de acord cu unele din concluziile sale. Scrieți-ne și despre acestea. Deschis, frățește și sub călăuzirea Duhului dorim să ne împărtășim temerile și nădejdiile.

Interviul ce urmează a fost luat fratelui Robert Wieland cu ocazia Conferinței anuale a Grupului de studiu pentru solia de la 1888, 27 iunie - 3 iulie 1994, găzduită de Columbia Union College, Washington D.C. Fratele Wieland este pastor al bisericii noastre de mai bine de 50 de ani. Dintre aceștia, 24 i-a petrecut în Africa, ocupând poziții de răspundere în organizație, ultima fiind cea de consultant editorial pentru întreaga Africă. Este fondatorul postului de radio „Vo-

cea profetiei pentru Africa de est" și autor a numeroase cărți, pe cele mai diverse teme: profetie, familie, istorie adventă, dar, în special, s-a dedicat promovării soliei îndreptării prin credință. Datorită zvonurilor răuvoitoare care au început să circule în România cu ocazia tipării cărții *Pocăința colectivă*, dorim să-i asigurăm pe credincioșii noștri că fratele Wieland nu are nici un fel de legătură cu Mișcarea de reformă sau cu diferite alte grupări revendicative. Faptul că este citat în cărțile lor nu probează o filiație spirituală. Este departe de a fi un apostaziat, deținând în continuare acreditare de pastor din partea unei conferințe americane. Este foarte posibil ca ideile lui să nu fie îmbrățișate de anumite persoane, ceea ce nu implică în mod necesar că ele sunt greșite. Competența de cercetător și istoric i-a fost recunoscută de către o serie de personalități ale vieții academice adventiste.

Rep *Mulți din biserica noastră cred că momentul 1888 a fost reardus în atenție, în urma cărților scrise de dv. și fratele Donald Short. De ce considerați acest moment atât de important pentru biserica adventistă de ziua a șaptea?*

RW Aceasta se datorește faptului că solia a fost cu adevărat începutul ploii târzii, primii stropi pe care cerul îi revărsa asupra noastră. Ellen White, în *Selected Messages I*, pag. 363, ne spune că a fost în același timp începutul lucrării celui de al patrulea înger din Apocalipsa cap. 18. De aceea, pentru biserica adventistă, istoria soliei de la 1888 ar putea fi asemănată cu ceea ce istoria Golgotei este pentru evrei. Aceștia din urmă își așteptau plini de speranță Mesia să vină și, când a venit, ei nu L-au înțeles, L-au respins și în cele din urmă, L-au răstignit. În mod analog, biserica noastră aștepta de decenii revărsarea ploii târzii și când aceasta a venit, mulți n-au recunoscut-o, i-au rezistat și au respins-o. Ellen White spune:

„Stărnind opoziție, Satana a reușit să depărteze de poporul nostru, într-o mare măsură, puterea specială a Duhului Sfânt, pe care Dumnezeu dorea să le-o ofere” (*Selected Messages I*, pag. 234,235). Consider această extrem de important.

Rep *De ce accentuați și solia dar și istoria momentului 1888? Doar solia nu este suficientă pentru a oferi vindecare bisericii Laodicea? De ce să ne dezgropăm istoria?*

RW A existat dintotdeauna această tendință de a spune: „Hai-de să uităm ce s-a întâmplat atunci, la 1888, și să ne îndreptăm atenția asupra soliei, asupra lucrării ce ne stă în față”. În cele din urmă însă ceea ce se proclamă este fie adventismul istoric - doctrina pionierilor noștri - fie o prezentare comună tuturor neoprotestanților a ceea ce noi numim îndreptățirea prin credință. Dar, nu poți separa Evanghelia - vestea cea bună a mântuirii prin Isus Hristos - de istoria Evangheliei. Nu poți separa Biblia de istorie. Biblia este, într-o mare măsură - o carte istorică. Experiența noastră ne confirmă faptul că membrii bisericii noastre nu înțeleg în ce a constat unicitatea soliei de la 1888 atâta vreme cât nu iau cunoștință de ceea ce s-a întâmplat la Minneapolis. Oricum, există și o rațiune biblică pentru aceasta. În Apocalipsa cap. 3, Isus Hristos se adresează îngerului bisericii din Laodicea: „Tu spui, sunt bogat și prosper în bunuri...” (vers. 17, după King James), dar de fapt originalul grecesc spune: „Tu spui: sunt bogat și am fost îmbogățit cu bunuri...”. Cu alte cuvinte, Isus spune: Problema voastră este că voi credeți că sunteți bogați pentru că ați fost îmbogății de-a lungul istoriei, când de fapt, adevărul este că ați fost sărăciți... În *Selected Messages I*, la pag. 235, Ellen White ne spune: „Lumina care avea să lumineze tot pământul cu slava ei a întâlnit opoziție, și prin acțiunea propriilor noștri frați a fost într-o mare măsură ținută departe de lume.” Și, astfel, lumea a fost privată de această

solie „nespus de prețioasă”. Mântuitorul ne cheamă la pocăință, dar este imposibil să te pocăiești atâta vreme cât nu știi care-ți este păcatul... Ori la baza tuturor păcatelor stă o vrăjmășie profundă împotriva lui Dumnezeu, asemenea aceleia care i-a făcut pe evrei să-L răstignească pe Isus Hristos. Din cercetările mele în anii trecuți am descoperit un număr de 20-25 de paragrafe în care Ellen White ascămană istoria lui 1888 cu ceea ce s-a întâmplat în Ierusalimul anului 30 e.n. Dacă Ellen White ar fi spus-o o singură dată, am putea zice: „Ei, o mică figură de stil, acolo...” sau dacă ar fi spus-o de două ori, sau de trei ori, dar când este vorba de atâtea ori, eu cred că trebuie să-i acordăm toată importanța.

Rep *Când vă referiți la momentul 1888, vă referiți strict la zilele Conferinței Generale, sau și la perioada de după aceasta? Și dacă este așa, atunci până la ce dată considerați relevante scrierile solilor A.T. Jones și E.G. Waggoner, ținând cont de căderea lor ulterioară?*

RW Această întrebare necesită a fi clarificată de la bun început. Ellen White a spus în 1896: „Domnul, în marea Sa îndurare, a trimis popoului Său o foarte prețioasă solie, prin frații Waggoner și Jones.” Întregul context al acestui citat din *Testimonies to Ministers* pag. 92-98, ne conduce la concluzia că de-a lungul acestei perioade de 8 ani, între 1888 și 1896, Ellen White în repetate rânduri a spus că Domnul i-a trimis pe acești doi soli, i-a binecuvântat, i-a împuternicit, ei au adus solia! Este adevărat că nu avem o descriere amănunțită a ceea ce cei doi soli au spus în zilele Conferinței de la Minneapolis, exceptând câteva note pe care le-a luat unul dintre participanți. Oricum, avem cartea pe care Waggoner a publicat-o în 1888, care a circulat printre participanții la acea conferință. În plus avem articole din *Semnele Timpului* pe care Waggoner le-a publicat la câțiva timp după conferință și care ulterior au fost reunite într-o singură carte sub titlul

„Hristos și neprihănirea Sa“. Înțelegerea soliei de către Jones și Waggoner s-a dezvoltat în mod natural în anii ce au urmat conferinței.

În 1891, anul unei noi Conferințe Generale, Waggoner publica comentariul său la epistola către Romani. Astfel că noi înțelegem prin solia de la 1888 solia pe care Waggoner și Jones au adus-o bisericii noastre de-a lungul întregii perioade în care au fost în mod consecvent susținuți de către Ellen White, adică între 1888 și 1896. Uneori noi am folosit pasaje și de după această perioadă, cum ar fi de exemplu cartea lui Jones „Calea consacrată către desăvârșirea creștină“, publicată în 1904, dar care a fost dovedit istoric că a fost scrisă înainte de 1900. După 1904, Waggoner și Jones au început să se îndepărteze tot mai mult de calea dreaptă a credinței. De aceea noi am folosit numai acele scrieri ale lor de dinaintea acestei perioade și care sunt în deplină armonie cu prezențarea inițială a soliei.

Rep *Recent, una din ultimele dv. cărți a fost publicată în România. Titlul cărții a stârnit destul de multă agitație. Cum înțelegeți dv. ideea de pocăință colectivă?*

RW În legătură cu acest subiect trebuie spus că pocăința colectivă nu este ceva de care trebuie să se ocupe Comitetul executiv al Conferinței Generale, cum atât de greșit s-a tot înțeles până acum. Unii cred că trebuie să vină o zi în care, în plenum Conferinței Generale, să fie un punct pe agendă intitulat: să ne pocăim de respingerea soliei din 1888. Și apoi să se treacă la vot: „Pentru? Împotriva? Mulțumesc! Cu majoritate de voturi Conferința Generală își mărturișește greșeala și se pocăiește...“ Este pur și simplu ridicol! Noi n-am susținut niciodată așa ceva!...

Cuvântul acesta colectiv este un cuvânt cu semnificații deosebite în teologie. Modul ebraic, răsaritean de a gândi, complet diferit de mentalitatea noastră occidentală, este de a recunoaște rasa umană ca fiind înglobată în Adam

la creațiune (Fapte 17, 26). Hristos a fost făcut cel de al doilea Adam (1 Cor. 15, 45). Astfel întreaga rasă umană a fost încorporată în Hristos după cum înainte fusese în Adam. De aceea pocăința colectivă implică înainte de orice o recunoaștere a participării colective și a vinovăției colective care stă asupra întregii rase umane față de răstignirea lui Hristos. Pocăința colectivă înseamnă a te pocăi de păcatele pe care nu le-ai comis niciodată, dar pe care le-ai fi putut comite dacă s-ar fi ivit ocazia.

Ellen White ne spune că în rapoartele din ceruri sunt trecute și acest gen de păcate: „Cărțile cerului înregistrează păcate care ar fi fost comise dacă ar fi existat ocazia“ (Comentarii biblice, vol. V, pag. 1085). Pocăința colectivă înseamnă a recunoaște că păcatul evreilor în răstignirea lui Isus Hristos este păcatul nostru! Dacă eu aș fi fost acolo, atunci, aș fi făcut același lucru! Nu suntem cu nimic mai buni decât cei ce au făcut acest lucru atunci, și dacă ni s-ar ivi astăzi ocazia, despărțiți de harul lui Dumnezeu, am face-o din nou. Nimeni dintre noi nu poate ridica pretenția de a fi în profunzimea sufletului său cu ceva mai bun decât evreii adunați în jurul Golgoței, sau decât oricare alt om care a trăit vreodată pe acest pământ. Ellen White spune acest lucru în *Hristos, Lumina lumii*, pag. 745 orig.: „Vina răstignirii Fiului lui Dumnezeu apasă asupra tuturor.“

Lucrarea de curățire a Sanctuarului cereșc va atinge acest nivel adânc de vinovăție, care odată mărturisită și părăsită în spiritul versetelor din Zaharia 12, 10-11, va aduce ploaia târzie în Biserica noastră...

Rep *Cunosc câțiva tineri din România care, după citirea cărții dv. despre pocăința colectivă, și-au schimbat viața și privesc cu mult mai multă seriozitate pregătirea lor spirituală în această mare Zi a ispișirii. Totuși, este posibil ca unii, pe fondul unor nemulțumiri personale, să se folosească de cartea dv. într-*

un mod ostentativ, acuzând biserica sau conducerea. Ce am putea face să prevenim astfel de extreme?

RW Aici, în SUA, există o serie de asociații independente care acuză în mod deschis și persistent conducerea bisericii, considerând-o răspunzătoare de tot ceea ce se întâmplă. Ei bine, nici una dintre aceste grupări nu s-a folosit de cartea mea pentru aceasta, deși aveau toate motivele s-o facă... Dacă în România se întâmplă așa ceva te-aș ruga să mă anunți și să-mi spui în ce mod se folosea de ea. Oricum, scopul pentru care a fost scrisă această carte nu este de a trage la răspundere pe cineva. Nimeni nu este mai bun decât altul...

Rep *Apropo de asociațiile independente. Unele dintre ele au o denumire vizibil orientată evanghelistic - Quiet Hour, Amazing Facts, etc. Grupul din care faceți parte poartă un titlu prozaic, fără nimic spectaculos în el - Grup de studiu. De ce astfel?*

RW Nu cred că a fost în intenția noastră să scoatem la iveală un nume cu rezonanță misionară. Grupul acesta s-a născut la inițiativa unor laici care au zis: Vrem să ne întâlnim periodic să studiem solia de la 1888, să avem buletin de informare, etc. Nu am dorit niciodată să facem o organizație care să dubleze lucrarea bisericii. Nu suntem un stat în stat. Nu primim zecime și dorim să sprijinim din toată inima biserica noastră. În același timp credem că suntem datori să atragem atenția asupra unor aspecte ale istoriei noastre care ar putea schimba mersul bisericii și în ultimă instanță al istoriei acestei planete.

Rep *Să înțeleg că priviți cu încredere viitorul bisericii noastre?*

RW Îl privesc cu toată speranța, nu pentru că aș fi un optimist din fire, ci pentru că știu că Sanctuarul va fi curățit, este lucrarea Marei noastre Preot și nu a noastră, și am încredere că o va duce la bun sfârșit!

A consemnat Cezar Luchian, redactor la revista Semnele Timpului

O ecuație simplă

S-a întâmplat la Waco, Texas. Dar, ca orice lucru bun, întâmplarea nu a fost recepționată cu tot atâta publicitate ...

Fabricanții unei bine-cunoscute mărci de bere din S.U.A. s-au gândit să facă o reclamă în stil unic pentru produsul lor. Timp de 5 zile opt cai superbii, de rasă, au tras un car imens în care se afla o sticlă uriașă de bere.

Dar, parada a avut un rezultat surprinzător. În spatele carului cu bere, fără voia organizatorilor, un camion trăgea o remorcă în care se afla o mașină grav accidentată. Niște tineri stropiți cu suc de roșii atârnavă nemișcați, pe jumătate ieșiți din mașina avariată. Pe panourile mari, lipite pe remorcă, se putea citi: *alcool + automobil = moarte*.

Mii de oameni se apropiau ca să admire frumoșii armăsari și carul lor alegoric. Dar, apoi, tabloul se schimba dramatic. După aplauzele furtunoase, se așternea o liniște de mormânt, în timp ce remorca amintea trecătorilor despre moartea pe care alcoolul o seamănă pe autostrăzi. Polițiștii staționați de-a lungul drumului salutau pe cei care demonstau împotriva alcoolului, strângându-le mâna. De câte ori nu le fusese dat să vadă dezastrul pe care șoferii aflați sub influența alcoolului îl produc pe șosele!

La multe lucruri se face astăzi reclamă. Se spune că, dacă un lucru nu se vinde, trebuie să i se facă reclamă, iar dacă se vinde, trebuie să i se facă reclamă ... Toate lucrurile la care se face reclamă „aduc fericirea”. Și fericirea = viața, aceasta vor să ne facă să credem

Dr. Constantin Dinu

până și cei care vând semințele bolii și ale morții: marile firme producătoare de țigări și alcool.

Dar ecuația vieții mai are un element care adesea este sacrificat pentru obținerea fericirii: așezând viața, fericirea și sănătatea într-o ecuație, obținem *viața = fericire + sănătate*.

Dar cine sunt cei care militează pentru sănătate? Cine urmează după carul alegoric al fericirii? Cine demonstrează că fericirea + sănătatea = viața?

Un popor sănătos

Cu ani de zile în urmă, s-a observat că anumite subgrupe populaționale, cum ar fi mormonii și adventiștii, au un stil de viață unic. Unii s-au întrebat dacă nu cumva frecvența îmbolnăvirilor (morbiditatea), ca și frecvența deceselor (mortalitatea) este diferită. Milioane de dolari au fost cheltuiți pentru a investiga starea de sănătate a acestor subgrupe.

Datorită dietei lor specifice, adventiștii au devenit subiectul unor studii intensive. Aproximativ jumătate din adventiștii din S.U.A. sunt vegetarieni și majoritatea evită alcoolul, tutunul și drogurile și promovează un stil de viață care include mișcarea regulată și o dietă simplă, bazată pe cereale integrale, fructe, nuci și legume.

În urmă cu 37 de ani, doctorii Walden și Lemon au început primul studiu epidemiologic major asupra adventiștilor din California. 25.000 de adventiști au fost urmăriți timp de 8 ani, înregistrându-se

toate decesele precum și bolile care le-au provocat. Toți au completat chestionare care vizau diferite obiceiuri de viață legate de dietă și exercițiul fizic. Acest studiu longitudinal, cunoscut sub numele de *Studiul mortalității adventiștilor*, a comparat frecvența deceselor la adventiști cu cea a californienilor neadventiști de aceeași vârstă și același sex. Rezultatele au fost uluitoare. Mortalitatea generală la adventiști a fost de numai 59% din mortalitatea populației generale a Californiei (mortalitatea generală reprezintă totalitatea deceselor de toate cauzele înregistrate într-un an de zile, raportată la mia de locuitori).

$$M_{gen} = \frac{\text{Decese/an}}{\text{Populație}} \times 1000$$

Mortalitatea specifică pentru diferitele boli care au provocat moartea, cum ar fi bolile coronariene, accidentele vasculare cerebrale, cancerul și diabetul zaharat a fost, la adventiști, de numai 45-55% din mortalitatea populației californiene. În toate cazurile, diferențele au fost mai pronunțate pentru bărbații adventiști decât pentru femeile adventiști.

Dar studiile pe adventiști s-au făcut și în Australia, Japonia, Norvegia, Olanda și Polonia. Toate aceste studii au arătat că adventiștii au o speranță de viață mai mare decât populația generală. Bărbații adventiști trăiesc în medie cu 7 ani mai mult, iar femeile adventiste trăiesc în medie cu 3 ani mai mult.

În 1974, la Universitatea Loma Linda, a început o nouă fază a studiului. Lotul de studiu a cuprins 34.000 adventiști din California. Cercetătorii au încercat să vadă

dacă există vreo asociere între dietă și incidența cancerului și a bolilor de inimă. Acest studiu, cunoscut sub numele de *Studiul sănătății adventiștilor din California* a comparat grupe de adventiști care aveau stiluri diferite de viață, spre deosebire de studiul mortalității adventiștilor, care a comparat pe adventiști cu neadventiști. Acest studiu, care a fost finanțat de instituturile naționale americane de sănătate cu 6 milioane de dolari, a scos în evidență date surprinzătoare cu privire la cancer.

1. Persoanele adventiste care consumă leguminoase (fasole, mazăre, linte), fructe uscate și produse pe bază de proteine vegetale de cel puțin patru ori pe săptămână au doar o cincime din riscul de cancer de pancreas al celorlalți.

2. Persoanele care consumă cantități mai mari de fructe și fasole și mai puțină carne au un risc mai mic pentru cancerul de colon, plămâni și aparat urogenital.

3. Persoanele care consumă carne de cel puțin patru ori pe săptămână au o mortalitate prin cancer de ovar cu 66% mai mare decât cele vegetariene, precum și o mortalitate ceva mai mare prin cancer de sân și de prostată.

4. Consumul regulat de fructe uscate, legume și roșii de către bărbații adventiști se asociază cu o scădere semnificativă (40-50%) a cancerului de prostată.

5. Mortalitatea prin cancerul de ovar a fost proporțională cu consumul de ouă. Marii consumatori de lapte, ouă și brânză au avut o mortalitate sporită prin cancer de prostată.

6. Persoanele aflate în tratament medicamentos pentru hipertensiune arterială au avut un risc de patru-cinci ori mai mare de a face un cancer de rinichi.

7. Bărbații care consumau două sau mai multe cești de cafea pe zi au avut un risc de două ori mai mare de a face un cancer fatal de vezică urinară și un risc ceva mai mare pentru un cancer fatal de colon.

8. Consumul crescut de carne și pește se asociază cu un risc crescut de cancer de vezică urinară.

9. Riscul pentru cancerul de prostată este de două ori și jumătate mai mare, iar pentru cancerul de colon de trei ori mai mare, la persoanele supraponderale.

Datele următoare se referă la bolile de inimă:

10. Bărbații care consumau carne de vită de trei ori sau mai mult pe săptămână au avut un risc pentru boli coronariene fatale cu 60-70% mai mare (iar pentru femei cu 30% mai mare).

11. Consumul de pâine integrală a fost asociat cu o scădere cu 40% a riscului pentru boli coronariene, în timp ce consumul de nuci de cel puțin patru ori pe săptămână a fost asociat cu o scădere cu 50% în comparație cu cei care mâncau arareori nuci (termenul de nuci cuprinde și alunele, arahidele, migdalele, etc.).

12. Hipertensiunea arterială, obezitatea, inactivitatea fizică și diabetul zaharat au fost asociate cu creșterea riscului pentru bolile de inimă (rezultate similare cu alte studii, cum ar fi studiul de la Framingham).

13. Bărbații adventiști vegetarieni (total vegetarieni) au avut mai puțin de 20% din incidența infarctelor de miocard fatale în comparație cu populația generală, în timp ce ovo-lacto-vegetarieni au avut 40% din mortalitatea prin infarct de miocard, iar adventiștii care consumau carne de patru sau mai multe ori pe săptămână au avut 60% din această mortalitate.

14. Adventiștii care consumau carne de cel puțin patru ori pe săptămână au avut un risc pentru un infarct fatal de miocard de patru ori mai mare la grupa de vârstă 40-49 ani și de două ori mai mare la grupa de vârstă 60-69 ani în comparație cu bărbații lacto-ovo-vegetarieni. Pentru femeile de peste 55 ani care consumau carne de patru ori sau mai mult pe săptămână, riscul de un infarct fatal a fost cu 50% mai mare decât pentru femeile lacto-ovo-vegetariene.

15. Faptul de a fi căsătorit, de a avea o personalitate de tip A (optimist, angajat permanent în activi-

tate) sau de a fi mulțumit de activitatea zilnică de la locul de muncă, a fost asociat cu o scădere substanțială a bolilor cardiace fatale.

16. Bărbații care au adoptat o dietă vegetariană de timpuriu (înaintea de 20 de ani) au avut doar jumătate din riscul pentru boli cardiace fatale în comparație cu cei care nu au adoptat o dietă vegetariană decât după vârsta de 50 de ani. Cei care au adoptat o dietă vegetariană între 30 și 39 ani au avut o incidență de boli cardiace cu 30% mai mică decât cei ce au adoptat-o între 50 și 59 ani.

17. Bărbații care consumau una sau două cești de cafea pe zi au avut un risc de boli cardiace cu 50% mai mare, în timp ce femeile au avut un risc de 10-20% mai mare.

Alte rezultate

18. Nevegetarieni au avut un risc de 2,5 ori mai mare de a deveni obezi în comparație cu vegetarieni.

19. Consumul zilnic de carne crește de cel puțin două ori riscul de a face un diabet zaharat. Asocierii dintre consumul de carne și diabet este mai puternică la bărbați decât la femei. Adventiștii au mai puțin de jumătate din mortalitatea prin diabetul zaharat în comparație cu populația generală.

20. Nevegetarieni au avut un risc de accidente vasculare cerebrale fatale cu 20-30% mai mare decât vegetarieni.

21. Mortalitatea generală sporită a fost asociată cu un consum redus de salate verzi.

Până în prezent (1992) s-au publicat peste 200 de articole științifice cu privire la sănătatea adventiștilor. Dar simplul fapt de a te numi adventist nu este de ajuns. Adventiștii care au adoptat o dietă bogată în cereale integrale, fructe și legume și săracă în grăsimi, au un colesterol sangvin mai mic, o tensiune arterială mai mică, mai puțină obezitate, boli de inimă, accidente vasculare și cancer.

Cine este dispus astăzi să intre în rânduri și să demonstreze prin exemplul de viață o ecuație simplă: *viața = fericire + sănătate?*

Sfârșit de cale

Loredana Paraschiv

Născută la 1 octombrie 1974. Botezată la 30 mai 1992, membră a comunității DYNAMIS, Bucu-

rești. A vădit o orientare spirituală vie și matură, era studioasă și activă. În vară a ales să nu participe la examenul de admitere la facultatea preferată pentru că a fost programat în Sabat.

Moartea a survenit la 13 octombrie 1994, într-un accident de mașină, în drum spre Brăila, unde fratele ei, Roland Paraschiv, păstorește patru comunități.

Ionel Lapteș

Născut în 1926. Botezat la 15 septembrie 1946. Tată a două fiice. Membru și slujbaș în diferite funcții în comunitatea Corni - Albești, Vaslui. Decedat la 19 iulie 1994.

Alexandru Hisa

Născut la 10 aprilie 1911. Botezat în anul 1934. Tată a patru fiice, membre ale bisericii. Zeci de ani a fost prezbiterul comunității Lupșanu, Călărași. Decedat la 15 noiembrie 1994.

Eugenia Micu

Născută în anul 1932. Botezată în tinerețe, a slujit Domnului cu vocea sa plăcută. A decedat la 6 iulie 1994, la Băilești, Dolj.

Adrian Bordei

Născut la 22 octombrie 1975. Botezat la 10 martie 1991, membru al

comunității Ariceștii-Rahtivani, Prahova. Grav bolnav din august 1991, a manifestat o credință impresionantă, îndemnându-și familia și cunoscuții să urmeze pe Domnul. Ca urmare, tatăl său a primit botezul. A decedat la 27 noiembrie 1993.

(urmare din pag. 16)

De ce s-a format un asemenea curent de opinie? Pentru că sunt binecunoscute exemple de afaceriști cel puțin dubioși.

De ce există prejudecata că din muncă cinstită nu te poți îmbogăți?

Pentru că la noi, parvenitismul este la el acasă. Dar, poate, și din cauză că ne manifestăm astfel resentimentele față de cei care au reușit în viață. Și atunci, e normal ca *business*-ul să-și găsească la noi echivalentul de „bișniță”. Trebuie însă să recunoaștem că, la sedimentarea acestor concepții, au contribuit în cea mai mare măsură chiar cei implicați în aceste activități. Ce încredere mai pot avea într-un comerciant care declară fără să clipească, „dacă plătește toate impozitele la stat, eu nu rămân cu nimic”?

Însă adevărul statistic nu trebuie să se reflecte în aprecierea unor persoane. Eu cred că există oameni

de afaceri cinstiți. Și chiar dacă nu ar exista, eu nu sunt chemat să judec sau să culpabilizez pe nimeni. Iar mizeria morală sau greșeala se manifestă cu atât mai mult cu cât o colectivitate cerșește ajutorul sau mila celor pe care-i consideră vinovați.

*Gabriel Gelo, redactor,
Radio Vocea Speranței*

Stimate frate, vă răspund ceva din afara breslei „oamenilor de afaceri”. Nu există profesii interzise, dacă practicarea lor nu ne împiedică să păzim poruncile lui Dumnezeu și să ținem credința lui Isus.

Biserica are nevoie de mijloace financiare ca să lucreze, dar strângerea lor se cere să fie făcută de oameni dedicați și plini de înțelepciune. Crearea de situații penibile și de presiuni nu ține de spiritul lui Hristos

Scriptura nu este de partea tuturor săracilor, ci numai de partea celor cinstiți și muncitori. Ea nu osân-

dește pe toți bogații, ci numai pe cei necinstiți. Felul cum înțelege un om de afaceri cinstea depinde de cum l-a înțeles pe Dumnezeu.

Personal, cred că ar trebui să fie cât mai mulți oameni de afaceri adventiști, ca să vadă lumea cum se fac banii purtându-te corect. Sunt convins că Dumnezeu are un plan pentru dv.; dacă îl descoperiți și îl urmați, veți dobândi, cu siguranță, liniștea sufletească pe care eu toții o căutăm.

Dan Costin, Roman

„Unde poate găsi comerciantul, muncitorul, conducătorul unei întreprinderi, principii mai bune pentru sine sau pentru angajații săi decât în cuvintele Bibliei?” (*Educație*, pag. 132)

Amintim: „Să nu furi” - nici statul nici pe om. „Să nu minți”. „Să nu poftesti”. „Cinstește pe Domnul cu averile tale”. „Aduceți la casa vistieriei toate zecuielile”. „Nu te chinai să te îmbogățești”. „Ferice de cel

ce îngrijește de cel sărac”. „Cine are milă de sărac împromutată pe Domnul”. „Binecuvântarea Domnului îmbogățește”.

Dacă un adventist respectă cu consecvență și temere de Dumnezeu aceste principii în activitatea sa, dacă cinstea, credințioșia față de Dumnezeu și iubirea față de cei în nevoi sunt împlinite, dacă corectitudinea față de legile statului este rezolvată, atunci un asemenea adventist, fie și comerciant, poate onora prin munca sa pe Dumnezeu și poate fi o binecuvântare și un bun și rar exemplu pentru cei din jur.

*Titu Ghejan, trezorier,
Conferința Oltenia*

Întrebarea pentru numărul următor:
Am un copil handicapat, lipsit de putere intelectuală pentru a percepe mesajul divin. Ce va face Dumnezeu cu asemenea copii?

Rodica Siteavu, București